MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ 16-93

LETNÍ FESTIVALY • NŠO ČI • POVÍDKY
HAWKWIND • BAND OF SUSAN • THE ORB
MANIC STREET PREACERS • PUNK FOTO
TERRA IGNOTA

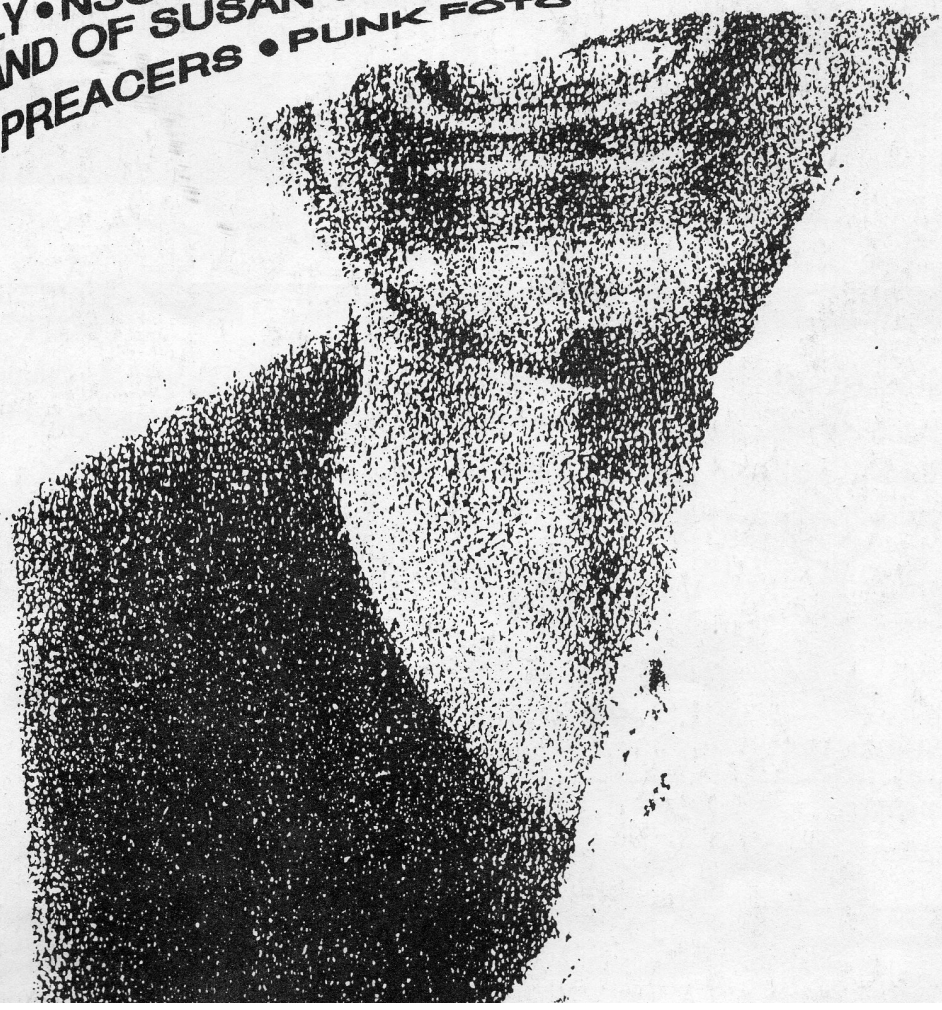

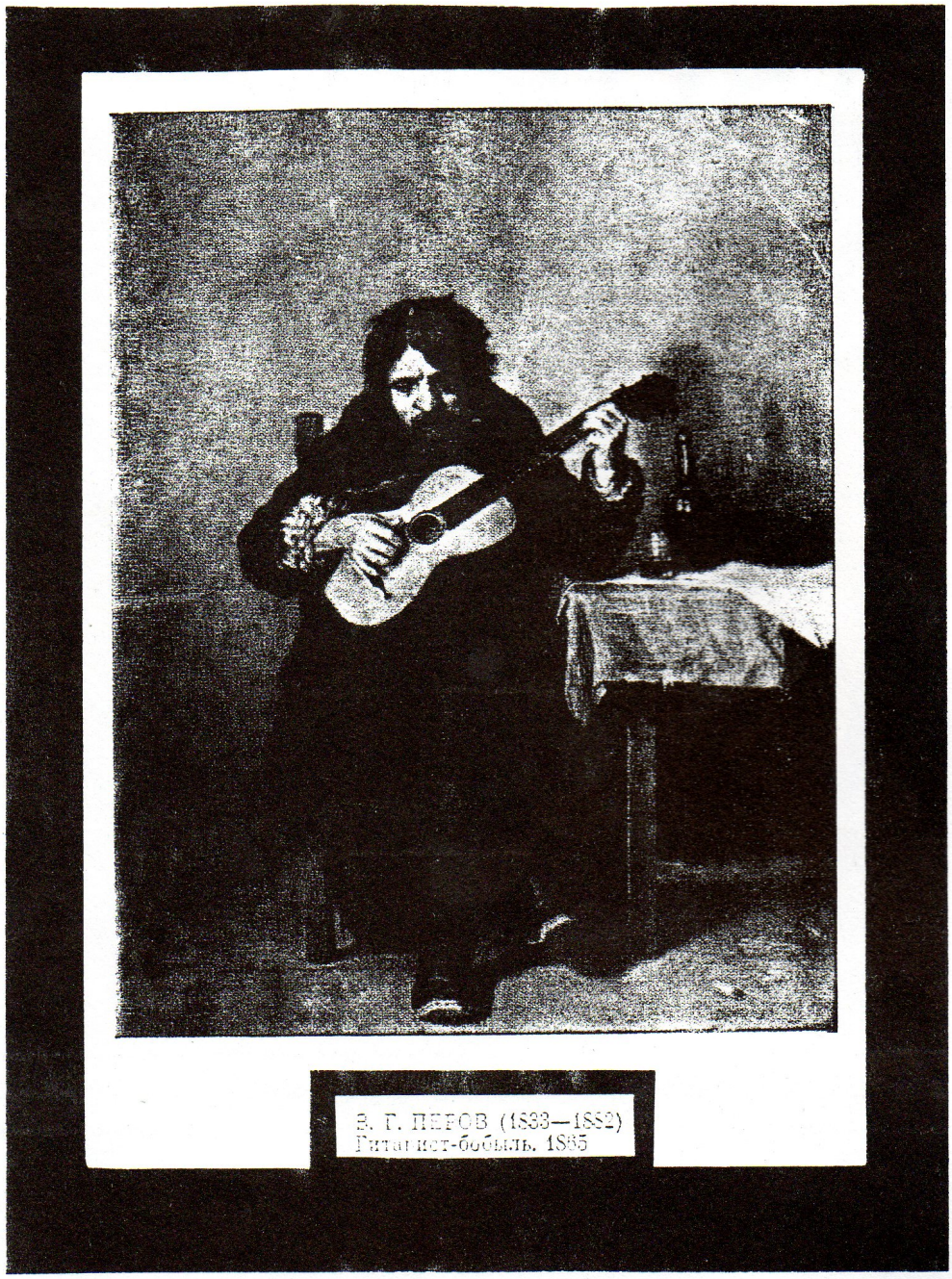

В. Г. ПЕРОВ (1833—1882)
Гитарист-бобыль. 1865

ФЕД ЦНИИМЭСХ ФДМ ЦНИИМЭЛП

MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ – časopis z masa a krve, či spíš z papíru, mouky a vody. Pravej samizdat! Vydavatel se nás zřekl. Číslo 16/93 SAMI–ZDĚLALI: Šavel Silvestr, Olda Šíma, Tony Kocábek, Lábus, počítačová sazba a grafická úprava dle Š.S. J. Sypouš (člen KSČ, LM a abs. VUMLu), překlady Lada Kytaristová, materiály Petr Weiser a díky ostatním za příspěvky a fota. Tisk Agentura UTAX copiers Kojetín.

MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ

tel: nemám
fax: ani nemluvě

adresa redakce:

Pavel Komínek
U Zavadilky 234
751 02 TROUBKY

ФЖ ФЕРР ФЖ ЦНИИМПС, ЦНИИ МПС

B.P. 29,-

JAK ŘEKLI, TAK UDĚLALI,

i když to trvalo. Ale zpoždění má i Maastricht, dividendy dicků i příchod Mesiášův.

Tak vám broučci přejem hezké počtení, ale pozor ať vám z té míchan i-ce není špatně. Čtou nás totiž jak hovniválové, tak i mušky zlaté. Aj Chrobák Truhlík od susedov.

Jéžiš, to nejhlavnější – hledáme sponzory!!! A doporučte nás případně i ostatním v úle či mraveništi. Vyhýbejte se sprejům a s medovinou to nepřehánějte.

redakce

OBSAH

obálka – grafika Jindry Wally
TERRA IGNOTA – neznámá země i pražská kapela
Za NŠOČI platí Vlado – snad ne ten..., páni to zas bude průser na celnici
Co jsem zažil na letních festivalech – horké novinky z horkých dní píše přítel Olda.
Byl, pil a napsal – o témže co Olda – Šavel Silvestr
ČERSTVĚ NATŘENO – vydává v ŠotRecords novou MC: Vařil jsem, tak žeru
PUNK FOTO – fotopříloha (Štěpán Stejskal).

DÁLE:

Šíma nadává na TV ♪ Koncert MP v Ostravě ♪ Jak Lábus slavil a všichni o tom psali ♪ cizí frčáky které prý do MP nepatří – **MANIC STREET PREACHERS, BAND OF SUSANS, THE ORB** ♪ story **HAWKWIND** napsal Lábus a následující povídky taky on.

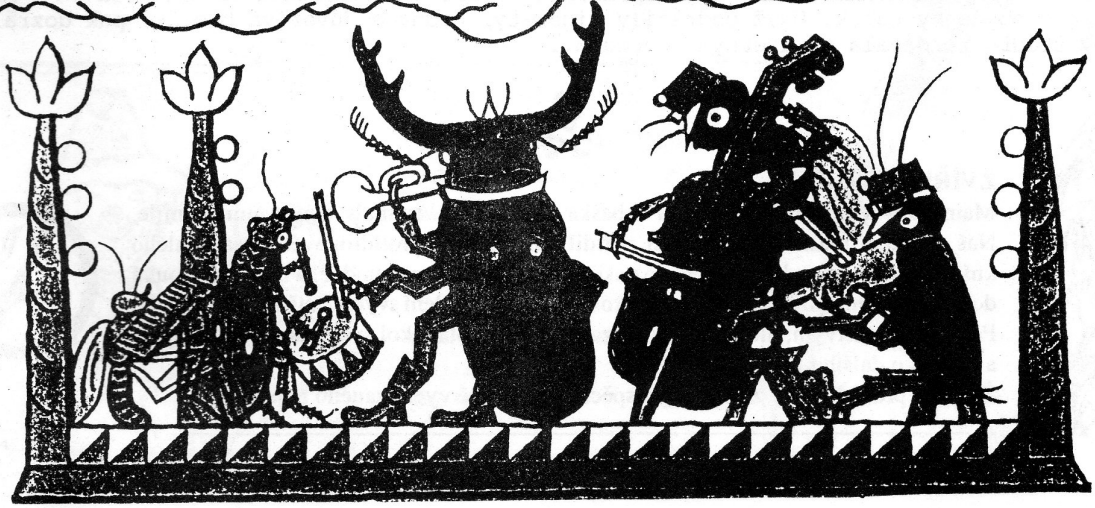

**

DOPISY Z DALEKÉ CIZINY a JINÉ DRBY

...Zdravím ťa z ďalekej cudziny, až hen ze Slovákie. No tak teda díky za MP (ak je pošta cenzurovaná, colník si možno myslí, že jde o nejaký druh samopalu, alebo samohybné delo HA,HA)
My mentions are: a) prečo máte , CHLOPI MOJI, už len dvoufarebný magazín? viac fareb = viac rozumu
b) prečo furt propagujete drogy? VOTO DRUG FREE RESISTANCE!
c) prečo nemydlíte známky? u nás taká obyčaj, kdo nemydlí známky, ten slabý čaj.

Na odpoveď nečaká Juro C.X.H. Slon - vensko

....posielam Kč, šak zorvať kolky z Sk nie až taký problém.....Pichni do budúceho čísla niečo o tráve, (aj haš môže byť), a viac muziky (hlavne zarubežnoj)...

Jano

...Když jsem sledoval tu obálku s MP (70 Kč), v tomhle směru se demokracie v cenách pošt. tarifů příliš nevyznamenala, co bude, až vstoupíme do té Evropy a oni musejí vše servat podle západu, ale dolů o 50%. Řeknu ti, že barevný časák, křídový papír, roční předplatné do Evropy činí asi 30 USD, a zasílání z Česka např. plátku Rock & Pop, celoročně ale již za 41 USD, nepochopitelné, hranice jsou asi 400 km. Ale tarify jako do Australie, no nic, to jen tak na okraj.

E.H. čtenář z Rakous

Odposlechnuto v šatně před vystoupením skupiny NVU:
A:„Ta kapela co tam teď je, nehraje špatně...”
B:„Špatně ne, ale pomalu...”
A:„No tak to má asi pomalý siliče !!”

⌘ Oranžového harekrišňáka Romana Morocze už definitivně vyrazili z oi oi kapely VALAŠSKÁ LIGA, jejímž otčímem Morocz byl. Holt hololebci mají jiné bohy...

⌘ Posteskl si jednou Šavel Silvestr, vydavatel MP, nad profláknutými termíny: „ To je v prdeli, tak aby bylo něco hotový, tak jeden magor se napřed musí ožrat (Šima) a druhý vystřízlivět (Osel)...!”

⌘ Artur P., v rockerských kruzích známý pod přezdívkou Baker, tragicky přišel o nejnovější kazetu s nahrávkami Staré Dobré Ruční Práce. Kazetu na místě rozšlapal jeho otec, který nemohl vystát vulgární výrazy, jimiž jsou texty kořeněny. Bakerův otec je navýsost slušný člověk, o čemž svědčí i fakt, že v 70.letech byl předsedou svazu Rómů.

⌘ Hudebník skupiny NEDOMYSLENO si u svých prarodičů vysázel na dvorečku zelenou travku s tím, že se jedná o obyčejný tabák. Když podražily cigarety, hodná a důvěřivá babička pak dozrálé výhonky štědře rozdávala nemajetným sousedům...

ZVÍŘECÍ ÚSMĚV?

Máme tady jednu hlášku pro pana Urbáška, dříve S.O.S.Animals, nyní Animals smile. Náš redakční maskot Dikobraz si pořídil, jak říká on, protidrogového psa, malého knírače. Vodí ho po hospodách, což asi vůbec není pro psa vhodné, a navíc mu fouká do huby marihuanový kouř ze své šlukovky, pro obveselení svých zlotřilých kumpánů. Pes se staví mrtvým, ale po chvíli již zase vesele skotačí kol svého nezbedného pána a žadoní o dalšího práska.
Žádáme proto o rázný zásah ve prospěch nerozumně vychovaného pejska.

PŘI NÁVŠTĚVĚ OLOMOUCE

Navštivte " HOSPODU U MUZEA". Na pivních táckách anarchistické A, žlutá ponorka a symbol hippies, nenechjí nikoho na pochybách, že tuto hospodu obhospodařují rockeři. Našemu listu se podařilo vypátrat jejich totožnost. Jde o část kapely Elektrická svině.

§ 📖 §

Kolektiv autorů z Olomouce a z Prahy M. Beran, J. Šýkora, L. Neoral a p. Strejc ve sdělení Experimentální poranění lebky policejním obuškem referoval o výsledku experimentu na mrtvolách a prokázal vznik poranění nejen měkkých lebečních pokrývek, ale i poranění lebky v důsledku intenzivního úderu obuškem do hlavy

Autorský kolektiv z Košic D. Kallay, V. Kardošová a A. Gavel v přednášce Vražda domácím nářadím prezentovali srovnávací studii o vraždách spáchných těmito nástroji.

Pokračování příště (Právo a zákonnost)

Hrabal by čuměl, Kerouac záviděl!

Hilda Gudrun , zpěvačka skupiny Lehká múza, která je zaměstnaná v dolech u města Prievidza, se nedávno ocitla v hloubce 1300 metrů pouze ve společnosti kolejí podzemního vlaku. I rozhodla se, že na povrch se dostane stopem a čekala, až pojede plechový dostavník. Za hluku a v mlze rozvířeného prachu se konečně začal blížit důlní vláček a na Hildin stop skutečně zastavil. Když se prach usadil, uviděla Hilda, že v mašině sedí chlapík se kterým se nemají zrovna v lásce. V ten okamžik i strojvůdce poznal, že udělal chybu a s hlasitým zařváním: „ na tebe serem ty kokot!" odpálil vlak dál. Zpěvačce tato reakce ani tolik nevadila, protože ji nepřekvapila, více ji dojalo, že si dotyčný šofér pletl rody v slovenčině.

OD BUNKRU AŽ PO HRAD

O vašem pivu se tvrdí, že se stává nápojem rockerů. Souhlasíte s tím?

Do jisté míry to je pravda, i když by se mohlo také říkat, že jsme pivem hradním, protože na Hradě se pil Pragovar už při několika příležitostech a i panu prezidentovi chutnal. Náš pivovar byl i dodavatelem pro 1. česko-rakouský ples, který se konal v Míčovně Hradu. Stejně oblíbě se ale těší „Holešovice" i ve dvou pražských rockových klubech, a to na Chmelnici a v pověstném Bunkru.

Jak jste vůbec přišli na nápad spojit své pivo s rockem?

Pivnímu kurýru to snad svěřit můžu. Pivovar, který nebere svoji budoucnost na lehkou váhu, se musí pochopitelně rozhlížet po své potenciální klientele. Ta je samozřejmě mezi mládeží, problémem však je, jak a kde tuto mládež oslovit. V učilištích a na vysokých školách to možné není, tam vás nepustí, a tak jsou kluby vlastně jediné východisko. Zkusili jsme to tedy tam, přičemž v Bunkru mělo naše pivo takový úspěch, že jsme se domluvili s majitelem klubu pánem Němčokem a začali jsme pro jeho klub vařit speciál s názvem Bunkr.

Pokud vím, loni jste vyrobili rekordních 450 000 hektolitrů. Má vůbec smysl se při tak vysoké produkci zabývat speciálem, kterého můžete uvařit ročně maximálně pár stovek hektolitrů?

Mnoho věcí, které se dřív zdály nesmyslné, dnes svůj význam má. Navíc Bunkr je mezi rockery už pojem a to nejen u nás. Pobočka tohoto klubu se otevírá v Moskvě, další se připravuje v Anglii. I v těchto zahraničních klubech se bude točit náš Bunkr. Zdá se to zanedbatelné, ale jako vytváření předpolí pro export to má svůj význam.

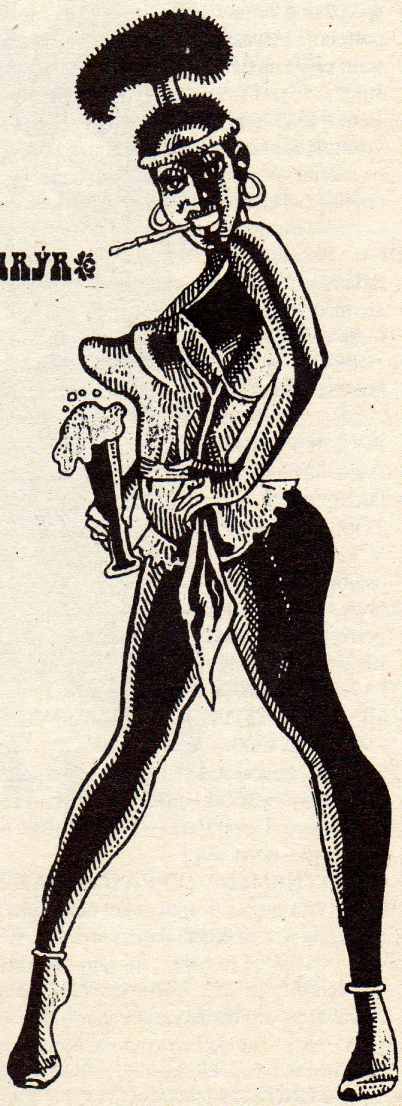

Navštivte památník Josefa Lady v Hrusicích.

Památník Josefa Lady, Hrusice 115, 251 66 Senohrady

ZPRÁVA O NEZNÁMÉ ZEMI

S muzikou nenápadné, ale zcela určitě zajímavé pražské kapely TERRA IGNOTA jsem se seznámil relativně nedávno. Zapůsobila na mě, a protože mi nedalo zas takovou práci přesvědčit její členy k poskytnutí tohoto rozhovoru, sešel jsem se s nimi po jejich vystoupení na akci Ho–Či–Ho narozeniny v klubu Na Chmelnici. Zatímco z pódia duněla veselá muzika skupiny Blaženka, na moje vlezlé otázky odpovídali Ota Klodner, Dana Janovská, Láďa Pražák a Pavel Havlina.

NA ÚVOD ZCELA OBLIGÁTNĚ – JAK SE DALI DOHROMADY?

DANA – To je hrozně legrační ... /všeobecný smích s pohárky v rukou/. Von mi Ota jednoho krásnýho dne ... to je totiž můj bejvalej spolužák z průmyslovky, tenhleten čahoun... von mi zavolal, že potřebuje klávesy. Já jsem v tý době hrála s nějakou kapelou a tak jsem přišla na tu zkoušku, že to teda vočuchám a že bych to možná stíhala. Já jsem vůbec nevěděla, jestli se mi to líbí nebo nelíbí, já jsem z toho byla celá vyděšená – vošklivý lidi a vošklivý bicí a vošklivá zkušebna a všechno hnusný a muzika taková... vůbec jsem nevěděla vo co go... ... se mi to teprv začalo chvilku líbit za chvilku... Tak takhle jsem se dala dohromady já s nima. Voni jak se dali dohromady, to nevím.

OTA – Začalo to tím, že jsem viděl tady Láďu Pražáka s Jarmilou Pálenskou, když hráli s Haitem dohromady, dělali takovou legraci, ale mně se to strašně líbilo, že jsem šel za Haitem s tím, že bych s nima chtěl hrát... no a nakonec to dopadlo tak, že jsme hráli bez Haita. (Pro ty, kdož nevědí – Viktor Hait je skvělá postava z kruhů, které na diskotéce nepotkáte. Viz. Vokno č. 25 a 26 – pozn.aut./

PAVLE – TY TU JSEŠ ÚPLNĚ NOVEJ ČLOVĚK. JAKÝ JSOU POCITY PO PREMIÉŘE?

PAVEL – Nic moc, no. Z mý strany propadák... /všeobecný smích/

– DANO, MNĚ VELICE PŘEKVAPILO, KDE JSI SE VZALA V TOMHLE PROJEKTU. JÁ SI PAMATUJU, JAK JSI HRÁVALA V KAPELÁCH S T.E.P. A MERCEDES... /všeobecný smích ostatních/, A TAKY V N.I.C.?

DANA – Já mám takovej pocit, že Ota tak zoufale a strašně moc potřeboval klávesáka, že už volal úplně každýmu, kdo vůbec měl pět prstů na každý ruce...

OTA – Já myslím, že dost vyspěla, za tu dobu...

– ABY V TOM TEDA LIDI MĚLI JASNO – SOUČASNÁ SESTAVA – KDO NA CO?

OTA – Současná sestava? Tak kdo to řeknete? /ostatní zuřivě záporně kroutí hlavou... /Tak – máma Janovská – keyboard, Láďa Tátadobrý je to – basa, Havel Pavel – bicí a Kolben – kytara. /zpěv Kolben a Janovská – pozn. aut./

– CO TO ZNAMENÁ TERRA IGNOTA?

OTA – Terra ignota je archaickej název pro zemi neznámou... Terra incognita a je to archaickej výraz...

LÁĎA – Nééé. Je to název, kterým se... archaickej...označovaly na mapách bílý místa... Terra ignota – země neprobádaná. Vem si školní atlas pro dětičky, tam je to vidět... dole...

DANA – Není. Tam je Terra ignora. /k autorovi, značně ironicky/ Víš, abys věděl, nás pořád nějaký volové prznějí na ignoru...

– JESTLI ONO TO NEVZNIKLO Z TÝ KAZETY, CO VÁM VYŠLA U BLACK POINTU...

OTA – Půlka kazety...

– JO. SPOLEČNĚ S KAPELOU INVALIDNÍ DŮCHOD, TUŠÍM, JAK JSTE SE K TOMU DOPRACOVALI?

OTA – K tomu jsme se nedopracovali my, ale Šíma sám to vydal... natočil si nás na koncertě...

LÁĎA – ...nevěděli jsme o tom...

OTA – ...pak nám zavolal, dal nám vědět, jestli chceme...

DANA – ...a my jsme mu řekli: CHCEME !

OTA – Bylo to ještě v původní sestavě, s bubenicí Jarmilou Pálenskou /ex Litinovej Pepa And Průmyslovej Plyn – pozn. aut/

DANA – K tomu bych chtěla něco říct... Tyhlety bicí, co se doteď hrajou, tak to jsou její výmysly. Ona si je vymejšlela a cejtila... tu muziku... vytvářela tu muziku s náma, těma bicíma, tou rytmikou. Akorát smůla byla v tom, že se s ní fakticky nedalo vystupovat, protože se stávalo, že toho nebyla schopná.

– TEĎ K VAŠÍ TVORBĚ: KDO DĚLÁ TEXTY ?

DANA – nikdo. /smích směrem k Otovi/ To nejsou texty, to co děláš.

OTA – To je poezie. A taky Dana udělala něco. A jinak jsme něco přebrali... Ale já myslím, že o text moc nejde. Jde o celkovou atmosféru.

– JEDNA ZNÁMÁ MI NA VAŠEM KONCERTĚ SDĚLILA SVŮJ NÁZOR, ŽE NA NI PŮSOBÍTE DOST NESOURODĚ, ŽE JSTE KAŽDEJ ÚPLNĚ JINEJ. VY SAMI SI PŘIPADÁTE JAKO SOURODEJ ŽIVEL ?

OTA – Jo.

DANA – Naprosto. My totiž – jestli sis dobře všiml na několika koncertech za sebou – tak to prakticky nikdy nehrajem úplně stejně. My máme totiž takový posunky, anebo já poslouchám tady Láďovu basu, on udělá najednou takovej divnej akcent a já si říkám: Aha, něco se děje...

LÁĎA – Tady máš nestranného posluchače, tak se ho zeptej. / přistrkuje svoji dceru, školního věku/

OTA – To není objektivní

DANA – To JE objektivní

OTA – To je v rodině

– JAK TO TEDA NA TEBE PŮSOBÍ ?

LÁĎOVA DCERA – Dobře. /uši jí přitom nabírají barvu kečupu.../

OTA – /poněkud poťouchle/ Co taky může říct, když v tom má tátu...

LÁĎOVA DCERA – Líbí se to víc, než to předtím.

– JO, MINULOST. O LÁĎOVI A PAVLOVI VÍM, ŽE HRÁLI V MUTANT MORON CONGLOMERATE, KTERÝ SE MASKOVAL POZDĚJI NÁZVEM EXODUS, RESP. CAFÉ NORMAL, O DANĚ JSME UŽ MLUVILI. CO TY OTO ?

OTA – Já jsem akorát hrál asi půl roku nebo rok s BAD BEEF HAT, s Hmyzákem...

– A CO BUDOUCNOST ? NĚJAKÝ PLÁNY ?
OTA – žádný. /na Láďu/ Máš nějaký plány do budoucna ?
LÁĎA – Já ? Ne. Proč ?
OTA – Nám se to všem strašně líbí a ...
– NEDÁVNO JSEM SLYŠEL KUS NĚJAKÝ DEMOKAZETY...
OTA – To bylo jen natočený nově, ve studiu...
– A POMOHLA VÁM V NĚČEM ? DO RÁDIA TŘEBA ?
LÁĎA – Jen Rádio 1...
DANA – Nám ani nejde o to, aby nás pouštěly rádia...
– JÁ JSEM Z VÁS CHTĚL VYPÁČIT JEN TO, ŽE VLASTNĚ DĚLÁTE VŠECHNO PRO TO, ABYSTE BYLI SLAVNÝ, TŘEBA JAKO MÍŠA PENK.../smích okolo přísedících.../
DANA – Ale jo. Slávu my chceme mít, ale vůbec se nám nelíbí sláva skrz rádia. Ty rádia totiž pouštěj hrozný sračky... a vono i to Rádio 1 je takový divný, poslední dobou...
ZVÝŠÍ SE TEĎ FREKVENCE KONCERTŮ, KDYŽ MÁTE ZA BICÍMA NOVOU POSILU ?
OTA – Nejdřív je potřeba udělat novou dobrou nahrávku a pak uvidíme co dál.
DANA – A taky je třeba sžít se už konečně s nějakým bubeníkem.
OTA – Po Jarmile jsme jich už totiž vystřídali spoustu. /k Pavlovi/ Kolikátej jsi ? Pátej ?
PAVEL – Co ?
OTA – Bubeník. Jedna, dva... no minimálně pátej.
DANA – Jenomže tady je ještě navíc ten problém, že to nemůže bejt jen tak ňákej bubeník. Jo, můžem hrát a můžem mít automat, ale to je právě ten nesmysl, ten bubeník totiž vytváří... To je hudební nástroj... ten musí vytvářet tu muziku s náma, to je ta důležitá věc, že nemůžem mít jen tak nějakýho bubeníka, on musí ty bicí používat ne jako automat nebo metronom, ale musí z nich prostě udělat hudební nástroj.
LÁĎA – ...splynutí duší...
OTA – ... jo, přesně.
– KDYŽ UŽ BYLA ŘEČ O NAHRÁVCE – ŘEKNĚME, ŽE ZA VÁMI PŘIJDE ZÍTRA NĚKDO Z NĚJAKÝ FIRMY A BUDE VÁM CHTÍT VYDAT ALBUM, JAKÁ BUDE VAŠE PRVNÍ REAKCE ?
DANA – Tak mu to dovolíme, no.
OTA – Ale já myslím, že nepříjde, takže... /všeobecný smích/
– S KÝM SE VÁM NEJLÍP HRAJE ? JAKÁ JE VAŠE PŘEDSTAVA IDEÁLNÍCH KOLEGů NA PODIU ?
DANA – To je problém, no.
OTA – Já si myslím, že to nejde specifikovat, my si nevybíráme...
DANA – Vono se to celkem hodí ke spoustě jinejm druhům, akorát snad k reggae a k metalu se to nehodí, jinak ... Víš, my čekáme, až nám někdo zavolá a řekne: Pojďte si zahrát. No tak my teda jdeme a vono se těžko pak vybírá...
To je na dramaturgovi toho klubu a pokud se dramaturgovi zdá, že se to k sobě hodí, tak nám je to vlastně jedno ...LÁĎA – Já bych chtěl jako předkapelu Residents.
OTA – To já taky.
DANA – No, to by se nám líbilo. Ale myslela jsem – tady v Čechách se nevyskytuje něco...

– TAK JSEM Z VÁS VYPÁČIL JEDNO ASPOŇ JMÉNO, CO DALŠÍ OBLÍBENCI ? OTA /s ironickým úsměvem k Daně/ – Sisters Of Mercy.
DANA /též se smíchem/ – Tak já to postavím na hlavu: UB 40. Já teda ten název znám, ale vůbec nevím, co hrajou /záchvat smíchu/. Ne... počkej ... /smích/ ... a taky Talking Heads. Ty maj ženskou na basu, my měli předtím bubenici, tak by se to k sobě hodilo... /všeobecný smích/
– A DOMÁCÍ OBLÍBENCI ? / snažím se ignorovat legraci, kterou způsobuji.../
LÁĎA – ... DG 307
DANA – No tak to teda nejsou, no.
OTA – Ale jó.
DANA – Mně z nich naskakuje kopřivka.
– I Z TĚCH NOVEJCH ?
DANA – No počkej... z těch novejch. Ty starý neznám.
LÁĎA – Já zase neznám ty nový...
OTA /po chvilkovém mumlání s Láďou/ – Lemmy – to je idol!
DANA – Ale mně se třeba líbí Už jsme doma a docela mám ráda... počkej, jen si vzpomenu...
OTA – Mercedes ? /všeobecný smích/
DANA – Těm dělám manažerku, ty se mi nelíběj. (skvělá logika –

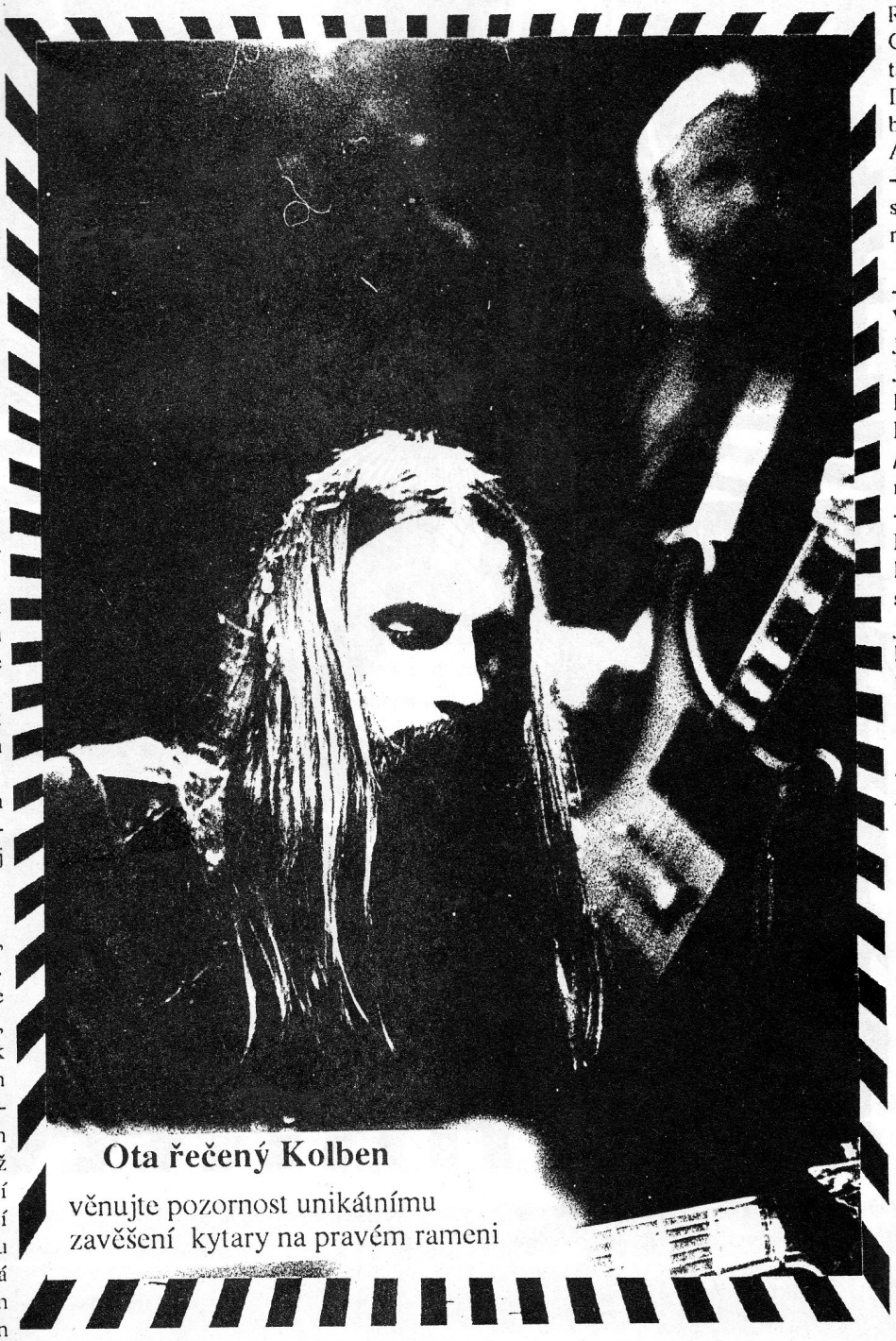

Ota řečený Kolben

věnujte pozornost unikátnímu zavěšení kytary na pravém rameni

pozn. aut.) Ale já si vzpomenu... Voni hrajou strašně skvělou muziku...

HLAS Z DAVU – Kolbene, přiznej se – Ty žereš Lucii!

OTA – Pšššt.

LÁĎA – Nejlepší kapela, která se mi líbí osobně nejvíc, protože v ní hraju, tak to je Duševní hniloba (taktéž odkazuji na katalog Black Records – pozn. aut.), která existuje už od roku 1976. A ještě o ní nikdo neví.

DANA /stále vzpomíná/ – ...sakra, jak se to jmenuje... housle tam maj...

– HOUSLE MAJ NAPŘÍKLAD AKU–AKU...

DANA – Aku–Aku se to jmenuje. / vítězoslavný úsměv, značná úleva/

LÁĎA – Jo Aku–Aku. Tak ty jo, no.

– CO PUBLICITA ? , PSALO SE O VÁS UŽ NĚKDE ?

DANA – Všichni ! Ty nejdůležitější, co o nás měli psát, o nás už psali. A o ty ostatní vlastně ani nestojíme...

OTA /vyjeveně k ostatním/ – Co to mele ? /všeobecný smích/

JAKÝSI VESELÝ ČLOVĚK – Co to ten člověk tady s Váma má ? míněn autor) Dyť jste jak vopařený. A co to drží v ruce ? (mluva už mu trochu působí problémy...)

– DIKTAFON SE TOMU TUŠÍM ŘÍKÁ...

J.V.Č. – Jak ?

DANA – Diktafon. Do toho se povídá. Dyť to vidíš, že tady sedíme jak opařený...

J.V.Č. – Co chceš do toho říct ? Já ti to řeknu.

– JAKEJ JE TVŮJ NÁZOR TADY NA TUHLE BANDU ?

J.V.Č. – Tohleto kvarteto ? Ty mám rád...

DANA – To je náhodou sympatickej chlap. Je chlupatej, určitě...

J.V.Č. – No počkej...

DANA – Když je vousatej, tak musí být i chlupatej, což znamená, že je sympatickej. Tak se nediv, že nás má rád, protože všichni sympatický lidi nás maj rádi (drbu se ve vousech a v duchu souhlasím s touto teorií...pozn. aut.)

OTA – Ano, to je pravda.

LÁĎA – Musej bejt ale chlupatý...

DANA /rezolutně/ – Žádnej, kterej není chlupatej, není sympatickej.

– CO BYSTE VZKÁZALI SVÝM POTENCIONÁLŮM, KTEŘÍ VÁS JEŠTĚ NESLYŠELI?

OTA – No ať určitě přijdou na koncert, co jinýho. A ať si koupěj desku, až nějaká vyjde.

LÁĎA – Ať si povinně nechaj narůst vlasy a vousy.

– DÍKY

Tony Kocábek

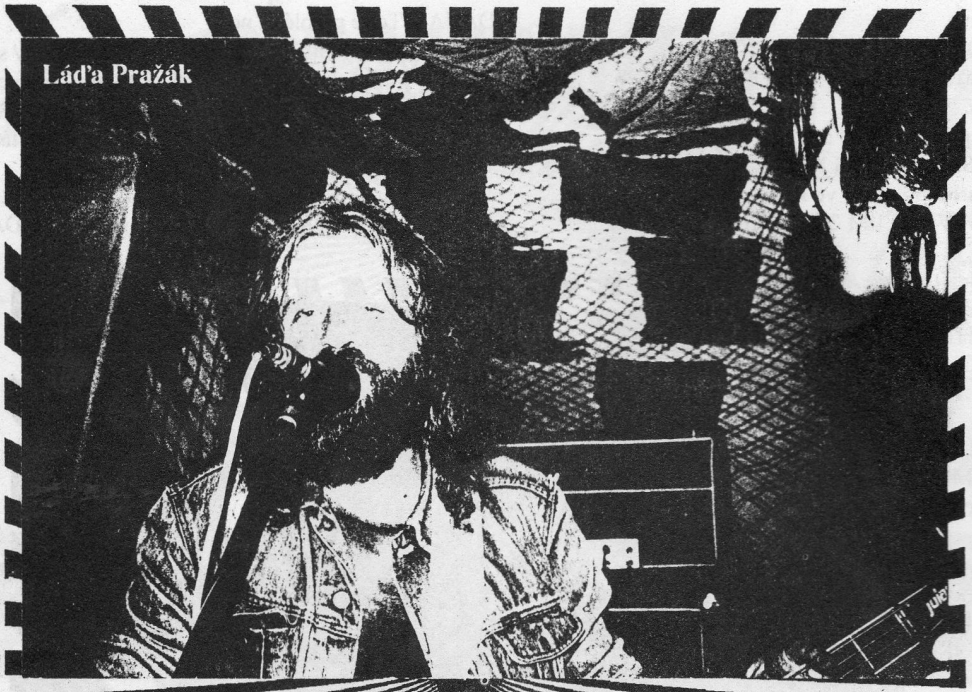

TERRA-IGNOTA

ZA NŠOČI PLATÍ VLADO

Na tomto nebo jiném místě podobných profilů bývá zvykem definovat nebo /se o to pokusit/ sound kapely, její styl, texty, sdělení. Nemám to rád. Kdo to chce vědět a poznat, ať si zajde na koncert, popř. si koupí nahrávku souboru. Souhrnně: Nšoči je bigbítová kapela z Kroměříže, hrající přes dva roky krátké sdělné písničky s česky zpívanými texty, ve kterých se něco dozvíte.
Pak mě ještě napadá, že nejvýstižněji představoval kdysi dávno Lesík Hajdovský skupinu Švehlík na jejích sporých produkcích. Kolotočářsky tehdy hulákal: "Ano ano vážení přátelé, představuje se vám skupina Švehlík; skupina, která HRAJE NA KYTARY!!!"

Nejčastěji se však u Nšoči publikum stejně neptá na styl. Nejčastějším dotazem je: "Proč má ta kapela tak blbý jméno?" Na podobnou otázku mě odpověděl její vedoucí Pavel Knap s úsměvem: "Víš co to znamená? Ano, Krásný den ..., Kráásný den." Osobně si myslím, že tohle jméno Pavel zvolil i proto, aby dokázal, že s naprosto nemožným a nebigbítovým jménem se dá prorazit. Pavel kráva kdysi v K–Punku–kapele, jejíž zaměření nese už název. Později založil s bývalým kytaristou Staré dobré ruční práce, Leošem Irčanem Miklendou, Taneční orchestr rozhlase po drátě, kde hrál na basu. Současně kytaroval ve Staré dobré, ale brzy se naplnilo přísloví o více kohoutech na jednom smetišti a obě strany dnes na spolupráci nevzpomínají s nadšením. Po odchodu natočili Pavel se Zbyňkem Ořechovským na malý kazeťák hudbu s Pavlovými texty. To byl pravěk Nšoči.

Na brněnské konzervatoři mezitím pilně studovali: Radek Jelínek housle, Pavel Jordán housle a Michael Šimůnek flétnu. Nejen studovali – taky spolu bydlili a nakonec založili bigbítovou kapelu. Dnes o ní nemluví. Přesto tehdy pozvali na jedno vystoupení právě Pavla Knapa. A ten, přestože se při vystoupení smíchem div neudusil, právě téhle partě zanedlouho donesl onu kazetu nahranou s Ořechem a položil mladíkům otázku: "CO S TÍM?" Troufám si říct, že jediný Pavel už tenkrát věděl, že spolu s otázkou pokládá základní kámen kapely. To bylo před vánoci 1989. Po vánocích nově vzniklá kapela začala na materiálu dělat. Po čtyřech měsících práce bylo první vystoupení. Důsledně houslový zvuk kapely byl během několika měsíců posílen o další – Radkovu alternující – kytaru.

Ještě během roku 1990 se kapela domluvila se Stanislavem Studeným a v jeho studiu v Otrokovicích natočila zhruba třičtvrtěhodinové demo. To pak tvořilo základ alba, které v následujícím roce vydal Black Point.
V roce 1991 na podzim odchází z kapely basista Zbyněk Ořechovský. Zapsal se na studium psychologie a nechtěl dělat dvě věci najednou. Kapela s tím už tak trochu počítala a Ořecha ihned nahradil všeuměl a elektroinženýr Vítek Hanslian. Krom toho, že má dnes v kapele nejdelší vlasy, dělá ještě v reklamním oddělení Hády Rádia. Pak se ale kapela musela téměř na půl roku odmlčet. Radek si při autonehodě dolámal zápěstí. Takže od října do ledna nemocný, plus předtím dva měsíce prázdniny, kdy se taky nehrálo. Na jaře 1992 se vše konečně rozjelo. Skupina se snaží hrát co nejvíc, a skutečně se jí to začíná dařit. Dnes už jim můžete vidět na všech důležitějších akcích a, co je důležité, mohou si už vybírat, a vystoupení, která se jim z nějakého důvodu nezamlouvají, odmítají. I třeba jenom proto, že mají hrát s pro ně nepřijatelnou druhou kapelou. Mezitím nahráli opět několik písniček ve studiu, tentokrát ale pro jiný účel – kazeta nemá obal a na škeblích čteme: Nšoči for radio. Dvacet minut nového repertoáru k jasnému účelu.

Na reklamu se Pavel Knap soustřeďoval od samého počátku. Koneckonců, souvisí s tím i jméno kapely. Historka povídá, že jméno souboru bylo původně úplně jiné, pro jistotu dnes tajené. Pavel šel jednoho dne do tiskárny, aby nechal vyrobit reklamní plakátky – a vrátil se už s plakátky Nšoči. O něco později bylo stejného loga použito i při výrobě placek, obtisků a nakonec i obalu kazety BP.

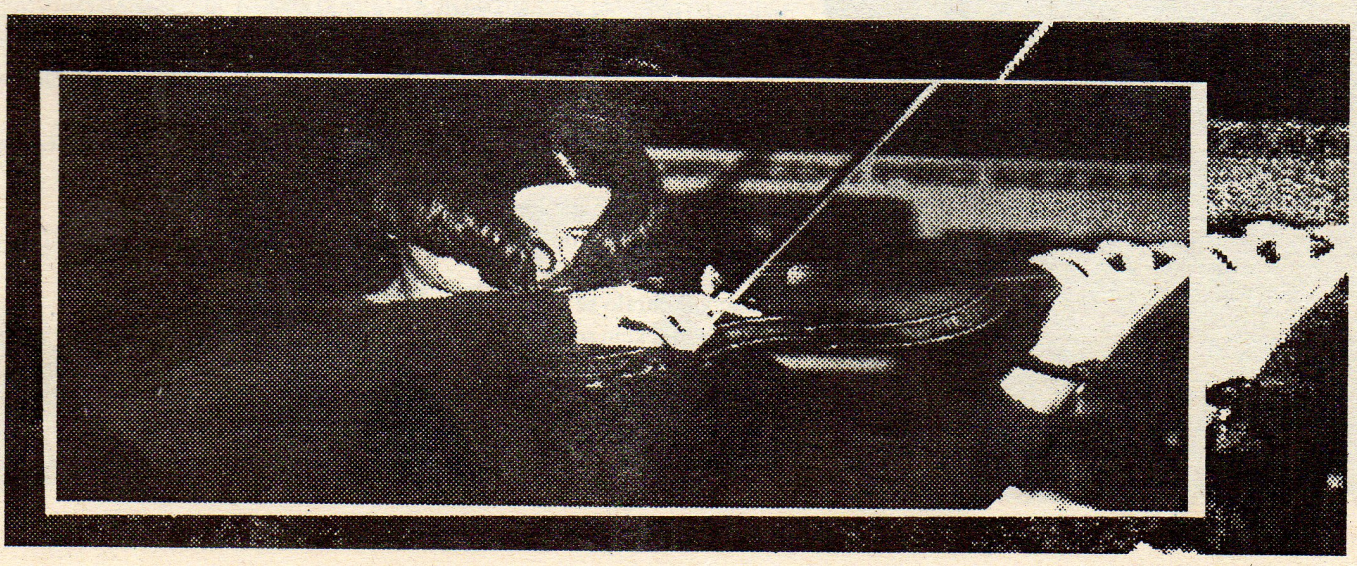

MP "Jak vzniká písnička u Nšoči?"

NŠOČI: Klasicky. Někdo přinese nápad a ostatní si udělají svou aranž. Na písničce se podílejí vlastně všichni, poslední slovo k hotové věci má ale Pavel Knap. Je také téměř výhradním textařem.

MP: Téměř?

NŠOČI: Karlu dělal Šimonův otec, taky bubeník.

MP: Hrajete jenom koncerty nebo i cvičíte?

NŠOČI: No, cvičíme, chodíme si zahrát, většinou každý den. Na zkouškách děláme nové věci a hrajeme. Celá kapela zkouší jednou týdně. Ale víc cvičení by nám asi vůbec neuškodilo.

MP: Manažera nemáte. Kdo jej v kapele zastupuje?

NŠOČI: Do jara 1993 to dělal Pavel Knap, teď Radek.

MP: Vaším přítelem je pražský kytarista Tadeáš Věrčák. Jak jste k němu přišli?

NŠOČI: Je to trochu složitější, ale dá se říct, že na bázi společných koncertů Garáže Prouzy a Nšoči v Kroměříži, které tam tradičně pořádal Pavel. S Tadeášem si maximálně rozumíme přes muziku, ať jsou to věci, které poslouchámě nebo technické záležitosti.

MP: S Leošem Miklendou se nestýkáte?

NŠOČI: Máme společnou zkušebnu s jeho kapelou, teď si nevzpomenu na název. Dřív se to jmenovalo Cafourek. Dokonce poslali tomu kritikovi nahrávku a on jim napsal, že doporučuje změnit název skupiny. Jo, a pak měl Leoš kapelu, která si říkala Kalifornské dešťovky.

MP: Máte pocit, že pokud by vaše kapela měla vyjet do zahraničí, mělo by se zpívat anglicky?

NŠOČI: Texty by se přeložit mohly, jde o to, jestli by někdo svedl přeložit ty přesmyčky a slovní hříčky. Ale zpívat budeme pořád česky. Anglicky ne. Ty texty mají svůj půvab v češtině a jsou pro české posluchače. V angličtině by jim těžko někdo rozuměl. Ve smyslu pochopil v kontextech.

MP: Máte svá oblíbená a neoblíbená místa na vystoupení?

NŠOČI: Otřesné místo je Jihlava. Klub s totálně sjetejma lidma. A naopak, za nejlepší klub v republice považujeme klub v Uherském Hradišti. Největší pohoda ve všech směrech. Lidi se tam chodí bavit.

MP: Takže "rockeři" nemáte rádi?

NŠOČI: Pokud je to divadýlko, tak je to na hovno. Rockerovi musím jeho rockerství věřit.

MP: Vy nejste rockeři?

NŠOČI: A kdo je rocker? K životnímu stylu rockerů máme hodně daleko. Ale ještě k těm klubům. Nedávno se nám stalo po vystoupení v Brně, že tam jeden hošík vytáhl kvér a střelil po druhým. Čistý průstřel plic.

MP: Co si o tom myslíte?

NŠOČI: Že tenhle chlapík tam vůbec nepřišel na žádnou muziku.

MP: Neradi hrajete v Bunkru. Proč?

NŠOČI: Jednak nám připadá, že tam hrají především čepičkářský kapely, jednak jsme se tam setkali s velice neochotným personálem od ochranky, kterou nezajímalo, že mámę vzadu aparát a nechtěla nás k němu pustit, až po zvukaře, který zase, když si Šimon postavil bicí, tak na něj houkl ze svý svatyně: " Hele, zavolej si ty svý kamarády a jedem! ", bez zkoušky, bez pořádnýho postavení a nastavení aparátu. To nás dožralo.

MP: Ano, to je zvukař Neplech, který je proslulý svou zhovadilostí. Znepřátelené kapely vynecháme. A spřátelené?

NŠOČI: Dobře se nám hraje s Prouzou a rádi hrajeme s Masomlejnama. To jsou pohodový lidi, nedělaj dusno.

MP: Ale to je přece úplně jiná muzika!

NŠOČI: To nevadí. A krom toho – nám se jejích věci líbí. I pro lidi je lepší, když hrají dvě rozdílné kapely.

MP: Jak se vám hrálo se skupinou Sluníčko na Chmelnici?

NŠOČI: Se Sluníčkem se nám NEHRÁLO. Ten koncert už byl domluven, všechno platilo, a najednou nám volají lidé ze Slunka, že na ten koncert na Chmelnici nemáme jezdit. Že oni tam budou mít někoho z Bontonu a že jde o vydání jejich desky, tak ať to chápeme. My jim říkali, aby nebláznili, že to přece nemyslej vážně, ale oni pořád naléhali a vymlouvali se na všechno možné, až

nám to bylo nechutné a řekli jsme jim, že tedy nepřijedeme. Ať to na Chmelnici zařídí, když je to kvůli nim. Jenomže chlapci ze Slunka se ukázali jako skuteční hajzlové. Nikomu samozřejmě nic neřekli a když jsme pak ve stanovený den nepřijeli, umyli se ručičky, že oni o tom vůbec nic nevědí. Služba za službu. No, pikantní je pointa, kterou nám řekl Tadeáš Věrčák, který shodou okolností na ten náš koncert na Chmelnici přišel – protože také nevěděl, že nebude. Místo delegace z Bontonu, kterou Slunko očekávalo, přišel jeden chlapík a to až v půlce jejich hraní. Kapela jej vůbec nazajímala, ani se na ni nešel juknout. Popovídal si u baru s Tadeášem a pak si nechal zapnout TV a dokoukal na přetržený fotbal. Když utkání skončilo, odešel.

MP: Je veřejné tajemství, že Bonton nechce investovat ani do svých "hvězd", natož do ctižádostivých amatérů...

MP: Jak se vám hrál koncert se skupinou Znouzectnost?

NŠOČI: Nám moc dobře. A jim snad taky. I když nejsme zvyklí na posazení bicích stranou kapely a odposlechy taky nebyly nejlepší. Rádi bychom společně hráli znovu – chtěli bychom si zahrát v Plzni a ZNC by pak s námi mohli hrát na Moravě.

MP: Hráli jste někdy na Slovensku?

NŠOČI: Hráli jsme ve Vranove nad Topľou v klubu Krt. Alkohol tam byl zakázaný a všichni tam chlastali. Po půlnoci už nikdo nechtěl za pití ani prachy. Takový komunismus. Klub byl plný, ale moc lidí neplatilo. Každý měl nějakého známého. Ptali se nás, co chceme pít: Ferneta neměli, ale dali nám Horků. Kapele flašku a vedoucí klubu se zástupcem taky po flaši. Nakonec přišel i poslanec a poslankyňa. Tuze je rozveselilo, že v kase je maňas a všichni chlastaj zadarmo. Dozvěděli jsme se, že to platí Vlado. No, a pak nám taky volali ze Slovenska, že chtějí dělat koncert AC/DC a my jestli bychom udělali předkapelu. Ptali se, jestli AC/DC potřebují hodně proudu. Že na tom místě, kde by měl koncert být, proud není zaveden. Ale snad ho zavede Vlado. Aj zvučiť bude Vlado. Možno aj tancovať.

MP: Lidi se ptají po novém albu Nšoči. Připravujete něco?

NŠOČI: Máme spoustu nových věcí, které bychom chtěli zachytit. Album by ale mělo obsahovat i pár starých hitů. Ty by se ovšem točily znovu a některé i jiných aranžích, stejně jako věci z kazety Nšoči for radio. Produkovat by to měl Tadeáš Věrčák, firmu zatím nemáme.

MP: Tak ať to vyjde!

Mašurkovské podzemné nepatří k časopisům, které snaživě napodobují ofoiciální hudební tisk a "přátelsky" mu lezou do prdele, tajně doufaje, že budou přizváni ke spolupráci. MP nejsou ani bojovníci ohněm a mečem proti těmto masovkám. Přesto musím napsat: Vmasmédiích o Nšoči nezakopnete ani náhodou. Vyjímkou byl malý, ale skvěle napsaný profil v Pop + Popu č. 18. Občas se ustrne nějaký osvícenější DJ v některém soukromém radiu a pustí některou z písniček z I. kazety skupiny. V čechách je prostě přeumělcováno. Každý druhý je básník nebo muzikant. A z tisíců kapel je jenom několik desítek povolaných. A z nich je možno na prstech jedné ruky spočítat ty vyvolené. Je bohužel už tradiční, a pro český chumel psavců propagátorů příznačné, že se do nekonečna patlají kolem umělec–kejch vycpávek, zatím však vždy bezpečně opomíjejí ty pravé kulturní buldozery, ať jde o těžko stravitelné Kilhets či M.I.O.S. nebo zdánlivě jednoduché písničkové kapely.

O. Šíma

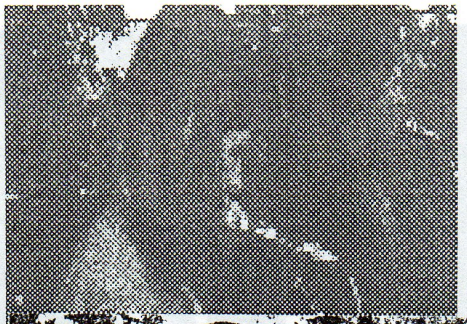

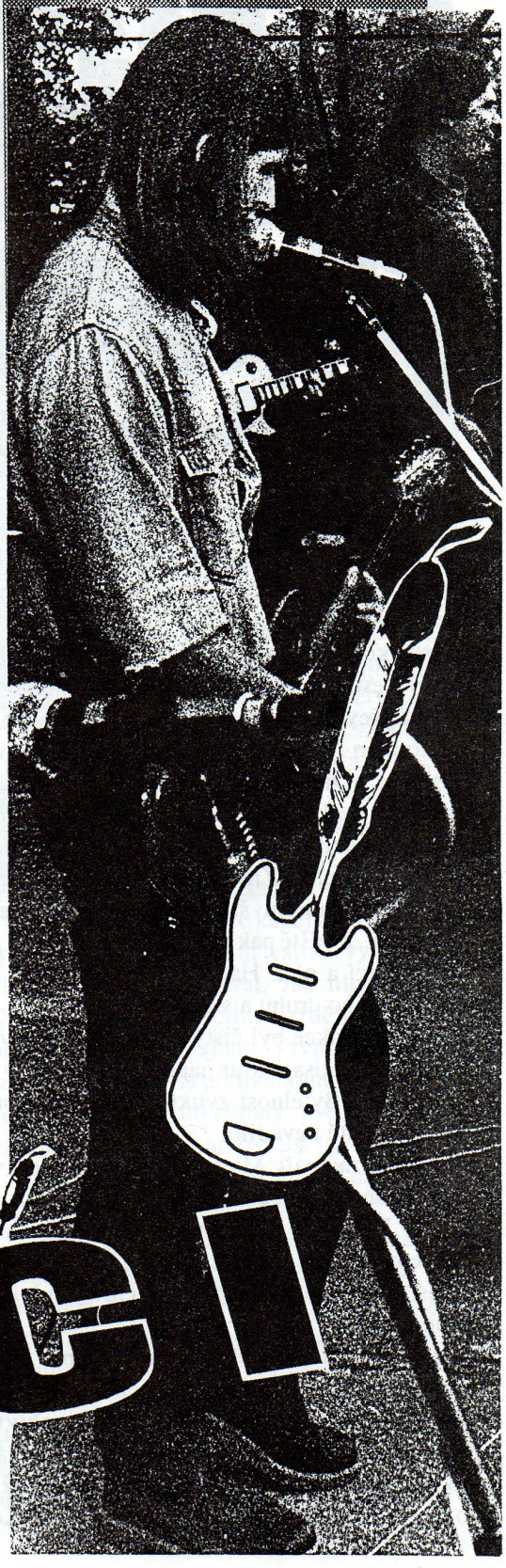

(vyprávění)

Způsob tohoto léta zdál se mi být převelice šťastným pro hudby i kulturymilovnou mládež obecně. Touto parafrází klasika chtěl bych hned úvodem upozornit na nevídané a neslýchané : V létě L. P. 1993 se na území Česka konal každý víkend minimálně jeden (ale také dva až tři) festivaly či festiválky. Několik jsem jich navštívil, i když převážně jako prodavač kultury, a o získané zážitky se hodlám rozdělit se čtenáři MP. Ale povinný to není.

Prvním, a zřejmě v lecčems nepřekonatelným , byl už tradiční český "Woodstock", tentokrát konaný v areálu bývalého letního kina ve Svojšicích. Ostřílení pořadatelé Tomáš Balucha a Zilvar dokázali pozvat sice širokou, ale pestrou a nabitou škálu kapel. Místy se důležitějším počinem, zvláště pak ve srovnání s dalšími akcemi, jevila škála žrací a picí. Hádám na 30 různých stánků s jídly a pivy všeho druhu a síly. Bez front.

Zvuk téhle akce byl čistý a silný až do chvíle, kdy kvůli extrémně kolísajícímu napětí v síti odešly dva koncové zesilovače. Bytelnost zvuku ochabla, čistota zůstala. Ale to v podstatě nevadilo.

V pátek začínali Marsyas a byli kupodivu do podmračeného odpoledne poklidným vstupem. Už ale následující Vladimír Mišík nasadil vysokou lať ku, která se lehce sesula až v sobotu přes den, kdy vystupovalo několik těles, jejichž domácím působištěm bych čekal, že jsou spíš tancovačky.

Jedno z prvních obveselení nejen mně, způsobila reklamou a pověstmi opředená kapela Support Lesbiens. Při nastavování aparátu chudák zpěvák mluvil na zvukaře anglicky. Tomuto "překlepu" odpovídá i celá kapela, která to sice do lidí hrne, jenomže od počátku až do konce jde o nepůvodní, pozlátkově módní sračku. Když si kapela ještě říkala Johnův píst, nebyla sice zdaleka tak známá, ale přes útlejší repertoár v něm mohl člověk najít více zajímavého. To, že skupina podepsala kontrakt se Sony Music jenom potvrzuje hore napsané.

Dalším, smutnějším obveselením se po půlnoci stal černošský zpěvák Babaletu. Téměř po každé písničce se roztomile žvatlavým hláskem ptal publika: "Jste tu? Jste tu vůbec?" Možná jenom mně, ale připadal mi jako pitomec. Nebo jako někdo, kdo dobře nezná jazyk, a neví, co mluví.

Kolem druhé sobotní ranní mě vzbudila Stará Dobrá Ruční Práce; Stržínku, udělejte už jinej repertoár – takhle jsem ani nevstal. Nad ránem stále standartní Beatový družstvo Sokolov a konec noci v šest ráno My Dry Willow. Hammondy se sice nahodit podařilo, kapela ale hrála, jakoby spala.

Další veselo připravují zákazníci u stánku kultury, kde prodáváme:

„Máte Karáska? Víte, ale nějakého, kde by bylo slyšet virtuzitu jeho kytary, nějakou precizní nahrávku!"
„Ale vždyť Karásek není žádnej kytarovej virtuóz!"
„Samozřejmě, vy mi asi nerozumíte, ale, jak bych vám to vysvětlil, prostě něco, kde je slyšet jemné nuance Karáskovy kytarové hry, chápete?"

Na nejedné kapele je slyšet, že světem právě frčí Ozzya Nirvana. Na některých je to i vidět. Copak tihle nekompromisníci budou vyhrávat až pofrčí někdo jinej? Nejspíš někoho jinýho. Důležitý je tvářit se vážně a stát si za svým uměním ...

Stařičký notorik se nám snaží vysvětlit, jak to s náma je: „Jste svině! Obchodníci s duševnem! Kurvy!"
„S tvým ne ... A jestli si myslíš, že seš zajímavej, tak

nejseš." Za chvíli vypráví cosi svým svalnatým kamarádům a ti po nás pokukují. Ale držku ani stánek nám nakonec nerozbili.

Je příznačné, že čím troubovitější kapela, tím větší pozéři. Ale jedno mají téměř všechny kapely dnes společné: Nepředstavují se, natož aby představili své členy. Některé uvedou písničku a hotovo. Proč by se taky představovaly, když se přece VŠICHNI znají, že jo? Bylo by to trapný ... Takhle půlka lidí neví, kdo hraje. A i jinak si tímhle kapely serou do bot. Když se totiž neznámá (sice ji VŠICHNI znají) kapela nepředstaví, tak nemá šanci, že popř. prodá svou nahrávku i kdyby se někomu líbila. A ten někdo nemusí být jenom obyčejný fanoušek, který si, no Bóže, koupí jinou kapelu. Tím někým může být i třeba někdo z šoubyznysu ... A vůbec, je to prostě jedna ze základních slušností, kterou pravidelně splňuje jenom skupina Nšoči, nikdo jiný mě teď opravdu nenapadá, burani!

Klásek Kubeš ETC.
foto: J.Janoušek

Na místě bylo hodně pejsků. Těch velkých, vlčáků a dog. A vždycky se při seznamování nezapomněli porvat. Možná proto, že většinu jich vlastní drsní pankáči. V sobotu za kuropění se jeden z těchhle hochů pokoušel vyrvat svého pejska z takové rvačky. Ale to se zvířátku vůbec nelíbilo a když zjistilo, že páníček vůbec nemá kalhoty: Ham, a páníček měl roztržené stehno!

„Pust mi něco z toho magneťáku, jó? No to je jedno co, tak už něco pust. Tak dělej ty krávo! Ty debile, já ti to tu roztřískám, víš, kdo já jsem, já jsem největší kurva, úplně největší ze všech, ty idiote ..." A nahá opilá škaredka se zelenou hlavou v pláči utíká pryč. Před sebou těžko uteče ...

Další akcí, kterou jsem navštívil, byť jsem na ní pobyl zhruba 17 minut, byl metalový Hořepník. Zjistil jsem několik věcí: Oproti loňskému prvnímu ročníku ve Starém Kolíně bylo pořadatelsky vše zvládnuto, a stánků s občerstvovadly bylo nepočítaně. (Při loňském festivalu byla žíznivým metalíkům nabídnuta jedna zoufalá cisterna Bráníka, kterou tvrdani hned vypili a pak už jenom padaly hostince v okolí).

Protože už týden pršelo, obrovská louka se změnila v obrovský rozježděný tankodrom, plný hlubokého bahna, ve kterém se váleli opilci. Krom piva a buřtů se zde prodávaly divoké prsteny a náušnice, bubácké desky a CD (metalíci jsou většinou dost při penězích) a nejtěžší trika. Prodavač posledně jmenovaných a známý v jedné osobě mě oslovil: „Snad jsi sem nepřijel prodávat? Myslím, že tvé zboží je na zdejší poměry příliš inteligentní." Měl pravdu a tak jsem vypálil ještě před začátkem.

V polovině července Velké Opatovice. V pátek prý bylo lidí dost – v sobotu ráno je jich na místě tak tři stovky. Během dne se příchozími areál doplní na cca 1000 lidí. Ze zajímavých kapel této akce: Idiot Crusoe, Kloaka, Fajt a Chadima. Ostatní průměr až nezajímavo. Absence punkových kapel a tím i citelná neúčast adekvátního publika. Sobotní odpoledne, Bratrstvo: Je vidět, že kapela má vžitou představu, že je velikou star. A tak se posluchači mohou dozvědět, že „Máte příležitost zemřít s Bratrstvem!" Na konci své produkce kapela naznačí, že právě jejím vystoupením festival vyvrcholil, dále netřeba sledovat. Jak hluboce se mýlila ukázal o pár hodin později Mikoláš Chadima s Pavlem Fajtem. První tuzemský koncert toho druhu byla podivuhodná směs improvizace se zřejmě domluvenými tématy. MCH dře kytaru přes novou krabičku, Fajt žene spodek tu svižně, tu záměrně kulhavě, Chadima samozřejmě hraje i na ságo a také zpívá. Jedinečné, obzvlášť když protagonisté zatím nemají v úmyslu takovýchto jam zaznamenat a vydat. kloaka předvádí masitou muziku a já se dohaduji s MCH, jestli to víc připomíná Extempore v době Radimovky, Zabijačky či Eboniťáka. Chaprál bez jednoho ze svých pilířů Veleby dlouho nepreluduje, přesto přinesl svými kravinami po FajtoMCH temnostech odlehčení a má úspěch. Jsem dost rád, že nevím, jak se jmenovala další kapela, pomluva zůstane alespoň anonymní. Už z názvů písniček se dal vycítit zápach intelektuálně postižené

samohudby, v reálu pak nejobehranější z jazzrockových figur, témat a rytmů 70. let. Instrumentálně zvládnuté, hezky proaranžované, studené, nicneříkající. Závěrečný Cirkus Prague vrací náladu do nočního vzduchu.

Dohra festivalu v Zemědělských novinách. Jejich písálek Babka napsal o festivalu zprávičku, kde popisuje krutou řež pražských skinhead s ostravskými hochy, samá železná tyč a krev. Tuto nepravdu budou ZN nuceny později dementovat na zásah pořadatelů, které to samozřejmě nenechalo klidnými. Blbeček písálek najednou vlastně ani neví, proč to napsal. Jednou se vymlouvá, že na místě sice byl (jde o jednoho z idiotů Chaprál Crazy–Plesk!), že však po návratu do Prahy měl v redakci fax s touto zprávu (od Koho?), po druhé zmatkuje, že mu to někdo řekl, atd.No, co si budeme povídat, troubálek chtěl udělat vtip, jenomže jsa příliš ublbaným, nedošlo mu, že tato legrácka by mohla přijít pořadatele sakra draho. Třebaže jenom tím, že by jím na další ročník festivalu žádný sponzor nedal ani korunu. Anebo by taky ZN mohly být žalovány pro pomluvu. Pikantní je, že v okruhu padesáti kilometrů byly tři taneční zábavy, na kterých však nebyla policajtům hlášena žádná rvačka.

Konec prázdnin a tradiční trutnovský Woodstock.Na Bojiště byla sezvána silná garda, celkově se duchem odlišující od Svojšic (i když se některé kapely překrývaly). Zahajují Hally Belly, stejně jako loni. A pak už se to žene hlavy nehlavy. S.P.S., Zóna A. Večer přichází zpráva, že anglická skupina Becket zcela rozmlátila při nedaleké autonehodě svou starou dodávku, opilcům se naštěstí nic nestalo. Ducháček a Garage jsou už jen vyčichlou vzpomínkou na dobu, kdy to Garáži hrálo jak když se zatopí v piliňákách. Nad ránem Sváťa Karásek s Oborohem, je daleko svižnější, než mnohá punková kapela,přestože většina Karáskových přívrženců (no, většina – všichni) tuto symbiózu považuje za nešťastnou.

SER UN PEJALERO, foto: M. Vodehnal

„Tuhle knihu si určitě kup, je vynikající!", doporučuje Volvox Globátor–Charmsův SEN– jednomu z party od pohledu nevýbavných pankáčů. Ten chvíli mlčí a pak pomalu s přitroublým úšklebkem opáčí: „Já jsem v životě přečet jedinou knížku – SLABIKÁŘ!!!" Na jeho vítězný pohled a smích party odpovím já: „Ono je to vidět!" Pohled se mění ve výhružný a tak doplňuji, kdyby snad bylo nejasno: „No co čumíš, seš blbec, no ... "Chlapci odcházejí.

foto: J.Janoušek

Sobota odpoledne: Míšík a Etc. ukazují, že Vladimír je ze své generace jediným skutečným rockerem. Hraje přes hodinu a stejně jako na Svojšicích je vynikající. Ale především: Nezavřel se jako jeho vrstevníci, ba i ti o jednu generaci mladší, ve studiu, nedělá kšefty s filmovou muzikou, nevlastní hostince a podniky, nekouná na přearanžovaných skladbách se studeným čumákem, nebratříčkuje se s hvězdami pop music, nepíše muziku na kšeft. A jezdí, a hraje.

Věřím, že člověk se po proposlancovaných sezónách cítí v rocknrollu jako v bavlnce a teprve si uvědomí, co je jeho parketa.

Ser Un Peyjalero zaujali především cizineckou část publika a po vystoupení jsou téměř okamžitě vyprodány všechny jejich kazety i CD.

Ještě před tímhle souborkem však totéž co Míšík předvedl MCH Band. Kapela ve formě v delším a gradujícím zátahu.

K nám jezdí tak jednou za měsíc Dino Vopálka. Vždycky rozkopne dveře hospody a do toho ticha potom nahlas řekne: „Jsem rocker z Prahy!" Pak vypije plno piva, zatancuje na stole, s někým se pohádá a zas odjede.

I.R.A.A. zaplať pánbu změnila svý jméno, muzika je stále

větší soda. Víc se o tom nedá napsat. Petr Váša se dlouho dechově a pohybově rozcvičuje. Pak předvede něco, co hned tak neuvidíte. Zběsilá recitace starých i novějších básní za doprovodu ... Váši! Kdo tomu nerozumí, ať se jde podívat na vystoupení. Tvrdou práci předvedli Jolly Joker; ač mě jejich muzika nebere, musím uznat – Je to hukot a k tomu profesionálně odvedený.

A zase je tady Babalet. „Jste tady? Jste tady vůbec?" Odpoledne ještě střízlivý Filip Topol se v rekordní době zmastil a během vystoupení s ním publikum užije spoustu srandy. Kapela prvně bez Honzy Hazuky na basu.

V posledním po ránu otevřeném útočišti, hospodě Na bojišti, spinká Filip na stole. Jen občas se vymrští a zařve třeba: „Bůh je kunda!" A dřímá dál.

S rozedněním před zbytkem diváků ladí Nšoči. „Jste tady? Jste tady vůbec? " zkouší mikrofon Radek a lidi se smějí. Přes únavu kapely i polospící publikum je ohlas dobrý. Předposlední je Masomlejn a zakončuje UH s Dinem Vopálkou.

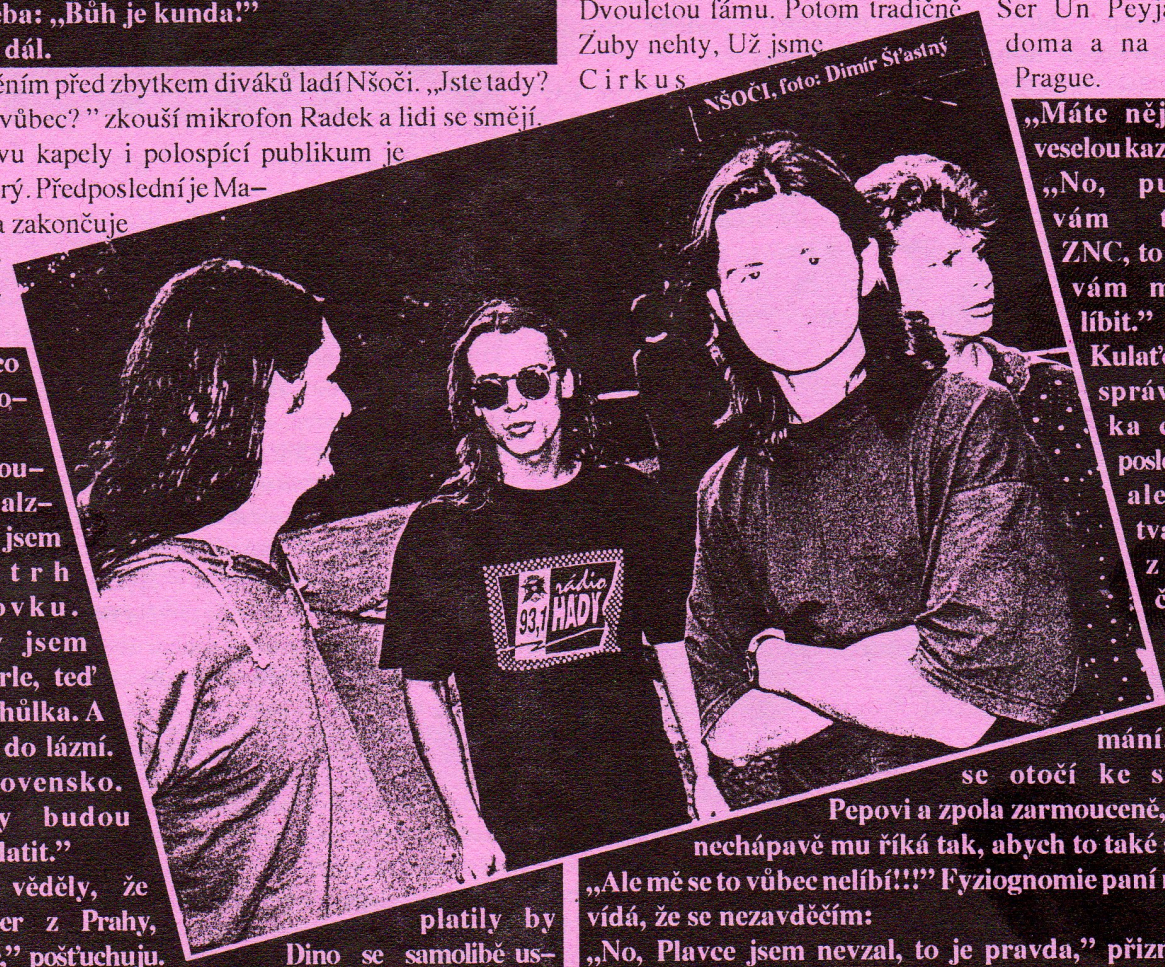

„Dino, co máš s nohou?"
Na vystoupení v Salzburgu jsem s i p ř e t r h achillovku. Nejdřív jsem měl berle, teď už stačí hůlka. A pojedu do lázní. Na Slovensko. Paničky budou pěkně platit."
„Kdyby věděly, že jsi rocker z Prahy, platily by třeba víc," pošťuchuju. Dino se samolibě usměje: „To přeci poznaj, néé?", říká a ukazuje na svou koženou bundu posetou cvokama. „Máš prý nový lidi v kapele?"
„Jo, Alfred skončil úplně, basák taky odešel ; představoval si. že budeme víc hrát a víc brát. Ale máme natočenou novou desku, dělal ji s náma taky Chadima, tak sháním nějakou firmu, která by se toho ujala".

Poprázdinová Lipnice byla jiná a milá. Festiválek jenom v sobotu, ale už v pátek tancovačka. V arcálu pod hradem byla k vidění ekologická výstava, dobře udělaná a vybavená materiály. Dál výstava fotografií a krom obligátního prodeje knih a kazet taky hliněná keramika a šperky.

Odpolední část byla do folku, dá–li se to ještě takhle dělit. Voňková byla spíš zajímavá než strhující, Betula Pendula stále stejná, Ivan Hlas rovněž. Marsyas špatní, ale Ciment ještě daleko horší. Je na něm znát, že léta opakovaný repertoár už necítí, odehraje a odzpívá jej a po ťákách. Kozlovského ENS se kdysi jmenoval Hrozně a v Lipnici předvedl typickou ukázku toho, čemu se dnes říká "brněnské rock". Bohužel, jednak nebyl vibrafon protagonisty téměř slyšet, takže muzika byla o jednu dimenzi chudší, jednak je kapela jako celek tak brilantní, že drajvu už moc nezbývá.

Česky zpívající Slováci Tornádo LU zdaleka neodpovídá superchválám kritiky. A velmi připomíná tu úplně první Dvouletou fámu. Potom tradičně Ser Un Peyjalero, Zuby nehty, Už jsme doma a na závěr Cirkus Prague.

„Máte nějakou veselou kazetu?"
„No, pustím vám třeba ZNC, to by se vám mohlo líbit."
Kulaťoučká správňačka chvíli poslouchá, ale ve tváři se z r a č í č í m d á l větší zklamání. Pak se otočí ke svému Pepovi a zpola zarmouceně, zpola nechápavě mu říká tak, abych to také slyšel: „Ale mě se to vůbec nelíbí!!!" Fyziognomie paní napovídá, že se nezavděčím:
„No, Plavce jsem nevzal, to je pravda," přiznávám a dvojice odchází.

Koncem září bude poslední z velkých podniků, tradiční Týden duševního zdraví v Praze Bohnicích. Snad se Unijazzu podaří napravit nešťastně dramaturgicky pojaté letní Boskovice. Zatím byly Bohnice vždy plné lidí a pohody

Kdo letos zaváhal a nikam se nevydal, udělal zřejmě chybu na delší čas. V záplavě akcí letošního léta málokterá měla takovou návštěvu, aby se vůbec zaplatila. Prodělky nebyly vyjímkou. A tak si ti slabší z pořadatelů zřejmě podobný podnik napříště rozmyslí.

O. Šíma

dy.: P.S.: BOHNICE BÝLY SKVĚLÉ! VÝTEČNÉ A FURT!

BYL, PIL A NAPSAL

O LETNÍCH FESTIVALECH

(jako Olda)

ŠAVEL SILVESTR

Uvedl bych to jako přítel Olda – přefestivalizováno. A to znamená, že festivaly či podobné akce byly všude a tedy i blízko, tak blízko, že jsem na některých i byl a tedy vám o nich něco napíšu. Samozřejmě, že neodborně.

Hodně festivalů bylo letos ve prospěch ''něčeho''. Proč, když pořadatelé vědí, pokud nejsou padlí na hlavu, že stejně prodělají, nazvou fůru kapel, slíbí cesťáky a pak brečí, nad výdělkem. Možná, že něco větří na daních a nebo to prý dokonce dobře vypadá, jak mi řekl zhovadilý synek, který plánoval dopředu jasně prodělečnou akci a chtěl to dát (jako to hovno který vydělá)''chorvatským sirotkům.''

První a zároveň i nejlepší z toho kde jsem byl, byl Uničov. Buffalo Bill chybí, ale i ten tam mohl být, protože fesťák byl věnován záchraně koní pro Dům dětí, Koně tam byly vzádu na louce ve stanu, chtěl jsem se na ně jít podívat, jestli je máničky netrápí, ale pan Urbášek z S.O.S. Animals mi ušetřil cestu řka, že koně se maj O.K.

Součástí festivalu byla tradiční výstava amatérských výtvarníků, kterou jsem letos vynechal, neboť od zhlédnutí ručních prací mániček mě odradil objekt nejblíže cestičky ''síto na písek'' a v něm zastrčené kytky.

„Byls na výstavě?" ptá se mě umělkyňa Zuzka.
„Nebyl, odradilo mě to síto."
„To jsem dělala JÁ s Jarečkem!"

Jareček je bratr aktivisty S.O.S. Animals o kterém v MP rádi píšem.

Samotný program se spozdil, žádní umělci nechtěli vystoupit první a tak nakonec, vlastně na začátek hráli Pražáci KANÓN. Jejich basák prý hrál na kytaru nebo obráceně ještě v Knížákově Aktuálu. Uváděl to známý šílenec Kačer Mimóza. Bylo to bezva. Dával mi kouřit jakousi trávu a pak cosi co smrdělo jako celuloidové pravítko, tak jsem radši utekl zakouřit si kvalitní doutník za 2,50 Kč z Ol. nádraží. Pak jsem navštívil Čtverku a Kolibu a dál raději cituji z dopisu přítele Stana: ''.... po Kanónu se objevil, pro většinu, pardubický nářez se dvěma zpěváky NOISY FÜCKERS, následovaly KALIFORŇSKÉ DEŠŤOVKY, STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE (pochvalu jistě udělíš, že jo), další kapelou byla domácí ''ejč–sí–čkující'' FISH–CREAM, po nich dlouze rovněž podobně činící STYLET. Po půlnoci prý ABSOLUTNÍ BEZEDNO, MAJKLŮV STRÝČEK, BRUTAL CHAOS a údajně nejlepší MEADOW... toť vsjo''. Tak se mi zdá, že přítel Stan navštívil, krom výše dvou zmíněných hospod, i ty stánky na louce, samé ''prý'' a ''údajně''.

No zkrátka bylo tam dobře, bratrská nálada a atmosféra plná festivalového vzduchu jako za mlada. Zpátky jsem jel se známou kapelou, ale bylo nás v autě Škoda šest.

„Pane řidiči, pro kolik osob je to vozidlo?", ptá se policajt.(Pokašlávání, krčení rameny..)
„Kolik jste měl piv?"
„Jen tři limonády po makrele."
„Vy jste tam hráli? Jak se jmenujete?"
„Stará dobrá ruční práce?" Policajti si významně pohlédli z očí do očí a neznatelně pokyvli hlavami, na kterých měli čepice.
„Můžete jet"

Hádanka pro čtenáře MP: jak by asi dopadla, v podobné situaci, na plakátech avizovaná kapela ''KUNDA ?''

Další akce byla BOSKOVICE. Krásné městečko. Věnováno ''na podporu myšlenky zachování židovského gheta. Fikaně napsáno, asi věděli proč. To hejno sponzorů včetně MK ČR to nezachránilo. Mě nalákal sponzor Černohorské pivo, které se ale pak nedalo pít, teplé a nechutné, dal jsem přednost Prazdroji 10°. Festival byl třídenní, když to solilo ministerstvo, já byl v sobotu šábes nešábes.

První hráli místní S BAND. ''Včera jsem byl v kostele, tvářil jsem se vesele''. Tak to stačí. TATA BOJS, výborný teatrální nástup a oživení v pustém hledišti. Muzika nic zvláštního, ale živé šou a texty od Josefa Lady!

KVINTET Dr. KONOPNÉHO. Hypnotický úvod, chtělo by to otisknout text slovo od slova. ''Na osobní intervenci Karola Sidona, Zde nyní vystoupí soubor evropské úrovně...''.Potom se to napětí pomalu, velmi pomalu, ale přece vytrácelo, taky se vytrácelo teplo a tak jsem další děj sledoval z hospody. TRELKOVSKY (Rakousko). Dobrej frčák s houslema, ale fakt ta zima a deprese, copak asi dělají doma, už jsou v hospodě? U baru jsem ještě viděl KARPATSKÉ CHRBÁTY (Slovensko). Bylo již ke druhé ranní, divadla jsem před tím nestihl, výstavu foto i obrazy a objekty s židovskou tematikou ano, v klubu Sklepy jen pro šílence, lavička na autobusovém nádraží, spacák, chrrrr...

Dvacátý první srpen. To je INVAZE SPŘÁTELENÝCH KAPEL, Přerovské výstaviště dobytků. Zahajuje NŠOČI. Spěchali pryč, škoda. To by bylo něco na večer. NŠOČI je prostě skvělá, ano Oldo. Pak přijela GARÁŽ s Tonym Ducháčkem za volantem. Měl smůlu, pořadatel věnoval lahodné třetinky Radegastu. Radegast jako sponzor slíbil a nedal! Že by snad proto, že výtěžek nebyl určen na žádný fond? Organizátor Stržínek ze SDRP musel sáhnout do své vlastní kapsy, kam chtěl před tím něco i nasypat. Pravý to milovník kultury. MASOMLEJN mele pořád stejně dobře, ale zdá se, že i leta stejně. BRATRSTVO – každej čekal nějakou pompu, ale nakonec tancovali všichni. Jen Halfskin si zacpával uši. ČERNÝ PENICILIN pravý tvrdý rock a drsný zpěvák rocker. Báječné show zřídka vystupujícího houslisty. STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE pořadatelská firma se vyvolila za zlatý hřeb večera. Byl by zcela na místě, ale pak...ELEKTRICKÁ SVINĚ! Elektrický šok na závěr. Kapela posílena starým členem vrátivším se po letech z Austrálie. Na podiu připraveny další posily. Áda Ságo, Dikobraz všechno, skvělé obsazení, skvělý začátek, ale co to. Výpadek, křik, hádka, první rána. Provinční zábavová kapela se obávala o svůj desetkrát amortizovaný aparát a přerušila vystoupení.

„Já ti tu hlavu ukopu!", řve jeden ze členů Elektrické svině, občanským povoláním chirurg.

Vesničané i přes odpor Sviňáků balí aparát.

„Ještě by nám ho polili pivem jako minule."

Takže na závěr konstatuji, že Festival spřátelených kapel některé kapely značně znepřátelil.

Festival hanáckých kapel, které na radiu Haná neuslyšíte. Tak zněl celý název této poslední akce, která proběhla 11. září ve Věrovanech a navázala tak na památné festivaly Hudby správných hochů. Tentokrát pořádala opět Agentura SDRP. Radegast jim od minule nezbyl a tak věnovali pořadatelům a kapelám sud Přerovského Zubra 12°. To ale byla asi chyba, jak se dočtete na konec.

Na začátek hrály dvě kapely olomouckých rockerů z klubu Nausea.

„Bobe, pojď si pro lístky na jídlo!"
„Dík, já když jsem na heráku, tak nejím."

CRY BABYES pojmenovaní podle kytarového efektu a ne podle skladby Janis Joplin, jak jsem se mylně domníval. Ve Věrovanech hráli s německou bubenicí, která přišla jednou do klubu a již neodešla. Hrála velmi, ééé.. jako, expresivně. Jejich bratrská kapela s některými společnými hráči MODERNÍ DOBA hrála moderně. Začínající kapela LENINOVY SÁNĚ nehrála zdaleka tak hrozně jak zní její název. Navíc se na ni usmálo štěstí, neboť zanedlouho měla sponzora, který ji věnoval šedesát tisíc a zkušebnu. Když se to posléze dozvěděl hlavní pořadatel, zhroutil se. Následovaly zaručeně hanácké kapely z Kroměříže KALIFORŇSKÝ DEŠŤOVKY, ze středu Hané z Prostějova dvě kapely THE & a MIMO PROVOZ a tyto skupiny by rozhodně v rádiu ostudu neudělali, poslední jmenovaná ani nemluvě. Celá akce měla výstižný název, neboť jmenované radio nedělá pro regionální kapely zhola nic, ač nese hrdě regionální název. Oni demo zkrátka nehrají, takže hanácké kapely uslyšíte v Brně, v Ostravě, ba i v Praze, ale na Hané ne. Nakonec úroveň tohoto radia tak klesá, že by snad už bylo hanbou, kdyby zařadili hanácké rockery mezi ty bláboly, hokej a sračky co tam hrají.

Festival ještě nekončí. Dokonce hrají dvě kapely, které nejsou na plakátech. Jedna prostějovská a druhá snad z Valach, neohippies si přišli na své. Zrovna tak i při HP, bluesové kapele z Lipníka nad Bečvou, která má k šedesátým létům blízko a pořídila si i odpovídající oblečky.

Připravuje se Ostravská kapela ABSOLUTNÍ BEZEDNO. Na hanáckém festivalu není omylem, jelikož saxofonista je z Vepřova. Zatím co všechny kapely byly max. do patnácti minut schopny spustit, BEZEDNO po čtyřiceti minutách zdaleka nevypadá na to, že by chtěli hrát. Že by ta dvanáctka? To nevím, ale zcela bezpečně vím, že tuto pauzu psychicky neunesl spíkr akce a pisálek tohoto článku v jedné osobě a napadl "bezdůvodně" člena kapely, za což se teď omlouvám.

„Kurva, Komíne, kdybych věděl, žes napadl našeho basáka, kterej byl jedinej střízlivej, tak jsem tě propích ságem. Fakt."

Áda to naštěstí neudělal, to jsem rád. V alternativním kalendářijsem si pak přečetl, že ten den 11.září 1877 byl proboden v zajetí bajonetem Crazy Horse. Brrr...

Na závěr jako obyčejně STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE. Lidi juchali, tancovali, měli v sobě dostatek dvanáctky. Bubeník spadl dvakrát ze stoličky, měl v sobě dvanáctku. Sám jí tam taky sehnal. Dobře mu tak. A příště ve Věrovanech... s desítkou!

ČERSTVĚ NATŘENO

DISKOGRAFIE:

1990 "ČNB-LIVE!", Šot Records
1991 "DVANÁCT", vlastní náklad
1993 "VAŘIL JSEM, TAK ŽERU", Šot Records

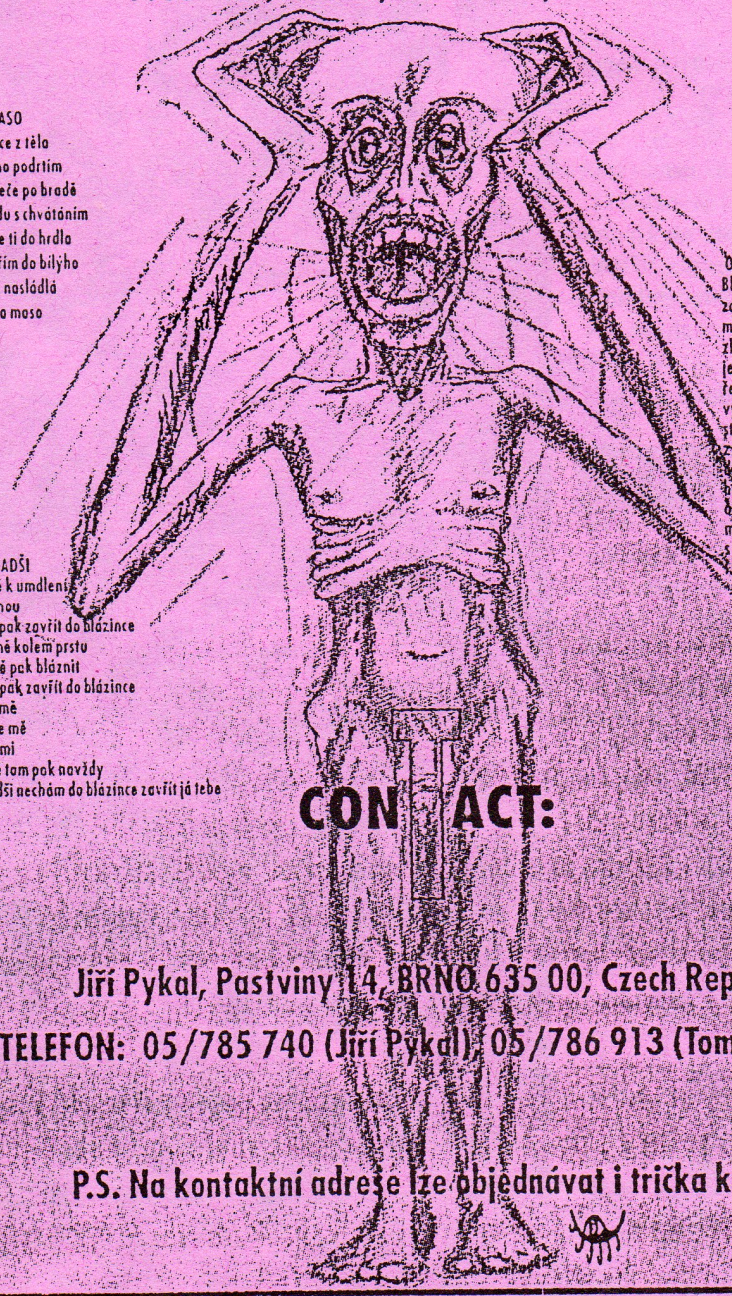

PEČIVO A MASO
Vyrvu ti srdce z těla
mezi zuby ho podrtím
krev mi poteče po bradě
polykat budu s chvátáním
zakousnu se ti do hrdla
tesáky udeřím do bílýho
chuť jeho je nasládlá
bílý pečivo a maso

ODEJÍT HOTOV JE KROK HURÁ
Blekotám jedna dva chvíli postojím
za pár vteřin krok vpřed
měkko ležu na jiskřivý tenký led
zkouším křičet prásk přes kapsu
ještě jednou tím pádem
řešim to skokem rovnou za nosem
vykročím levou je mladší
staršího koně plátnu za uší
zvednu nohu levou naschvál
šlupnu tou nohou o kousek dál
další krok je hotov odejít
odejít hotov je krok hurá
mám odejít zdrhnout odvléci se
s krokem

A PROTO RADŠI
Utancuj mě k umdlení
zatoč se mnou
nechej mě pak zavřít do blázince
omotej si mě kolem prstu
a nechej mě pak bláznit
nechej mě pak zavřít do blázince
navštěvuj mě
vyptávej se mě
odpovídej mi
nechají mě tam pak navždy
a proto radši nechám do blázince zavřít já tebe

CONTACT:

Jiří Pykal, Pastviny 14, BRNO 635 00, Czech Republic.
TELEFON: 05/785 740 (Jiří Pykal), 05/786 913 (Tomáš Klejzar)

P.S. Na kontaktní adrese lze objednávat i trička kapely.

Čerstvě natřeno právě vydáv
u Šot Records novou MC: **"VAŘI
JSEM, TAK ŽERU."** Jedná se o
live nahrávku, věrně zachycující
hudební energii souboru.

Vlny čistých i silně zkreslených
kytar, tvrdošíjně frázující
baskytary, bicí strojovny
i saxofonových rifů, vás rozpump
a zároveň pohltí průzračností
zklidněných pasáží. Kapela si libu
v polyrytmech, ale neostýchá se
odjet klidně celej vál na čtyři.
A frontman Tomas do toho servíru
svý "nitro" pěkně natvrdo a česky

Kdo by si myslel, že se v případě
týhle grupy jedná o další spolek
filozofů deprese, je na omylu.
Repertoár zahrnuje nejrůznější
písňové formy od psychedelických
přes našlapané bigbítovky, až po
německy zpívané "dada-hardcore"
na text rakušana S. Schlangeho.

I když se muzikanti setkali s tak
zajímavými označeními svý tvorb
jako "bitchunderground",
či "alternativní trashmetal", jejich
společnou řečí je **BRUTALTENDE**
Tento sound vykristalizoval na jaj
1993, kdy formace vyměnila
jihlavskou kotelnu za prostornější
brněnské sklepení.

Koneckonců, nejlíp asi udělá ten,
kdo si půjde tuhle partu poslechno
naživo, nebo si objedná novou MC
na kontaktní adrese. (Ř.Ď

ČERSTVĚ

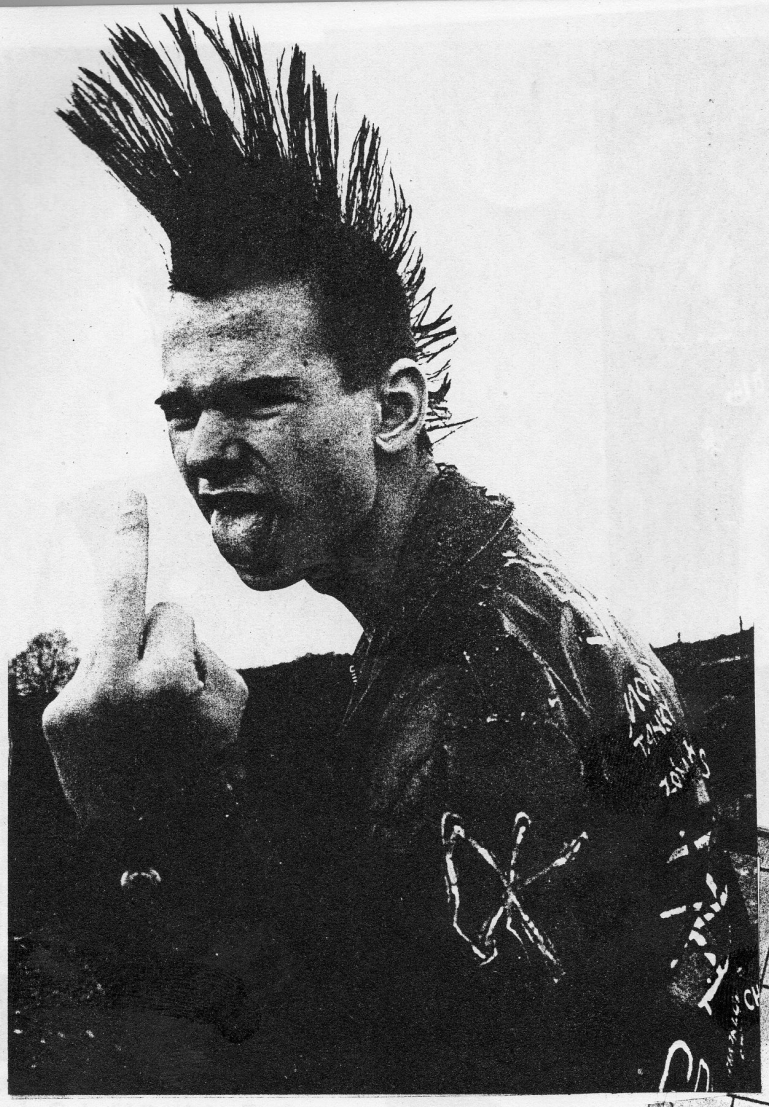

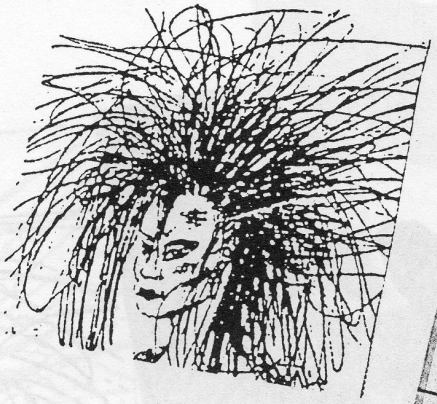

ŠTĚPÁN STEJSKAL

FOTO

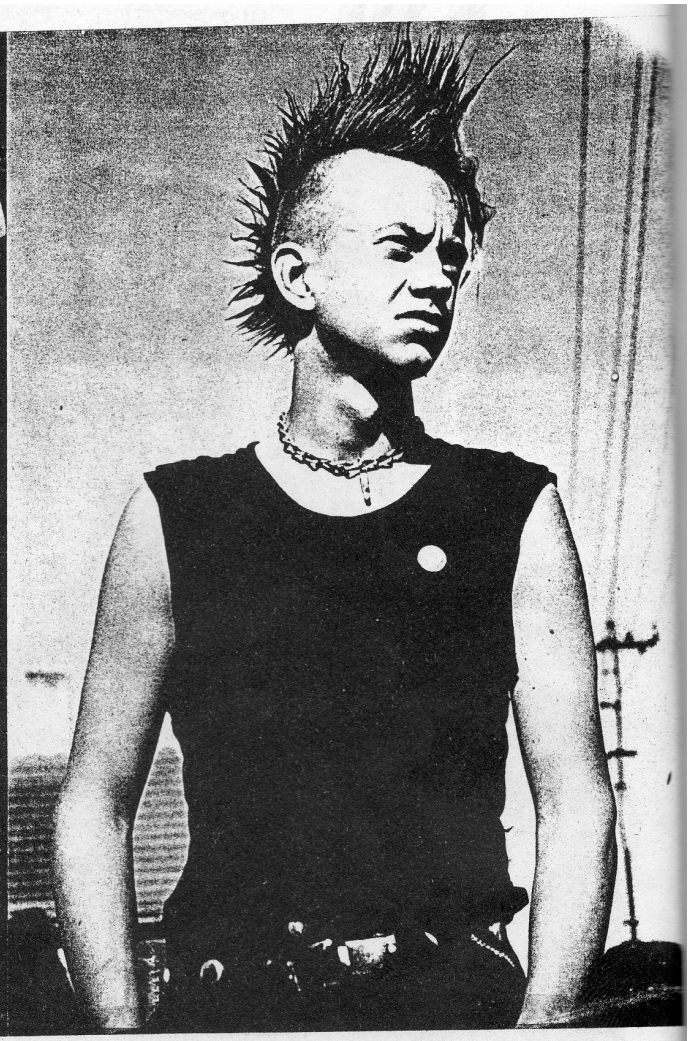

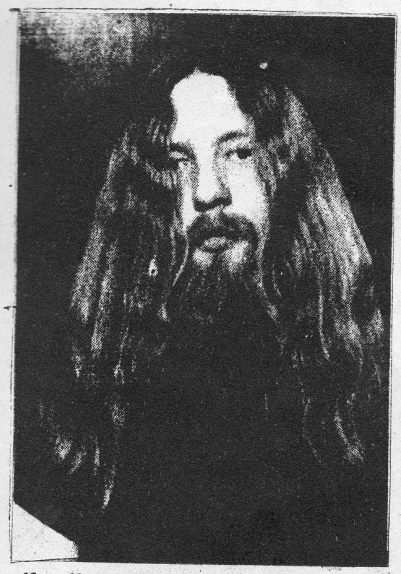

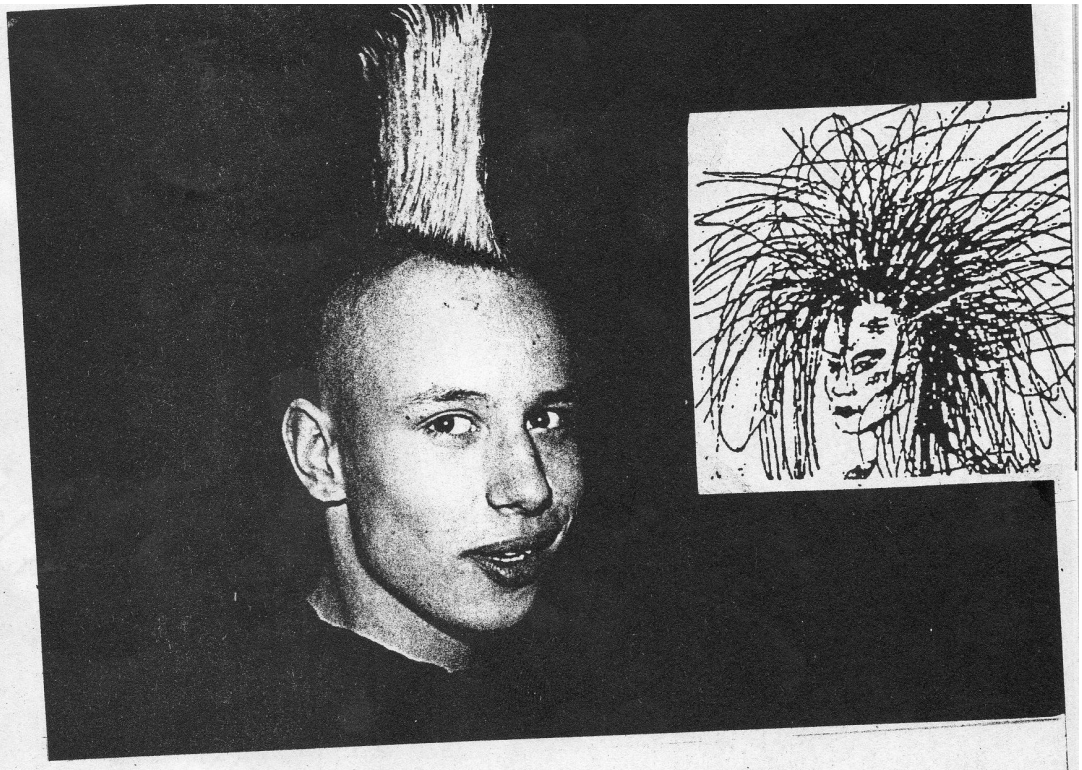

ŠTĚPÁN STEJSKAL

narozen: 2.9.1958 v Hustopečích u Brna, adresa: Šakvická č. 21, 690 02 Strachotín Fotografování se věnuje pouze amatérsky, fotografuje koncerty skupin a nejrůznější mladé lidi abstraktního vzhledu. díky svým zálibám měl často problémy a konflikty, a to nejen s příslušníky StB. Vystavoval v Galerii Mladých v Brně, roku 1993.

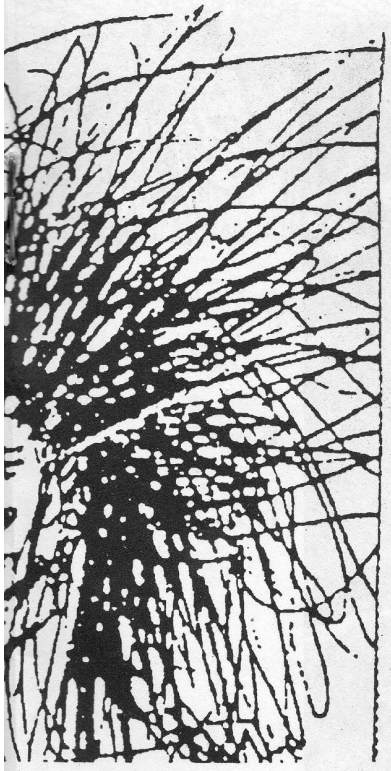

kapely, které máte zájem o distribuci svých demo, LP, CD, video, v CANAL Comp. /punk, h/c, thrash, alternativa, Underground, aj./ též různé fanzi-

DISTRIBUCE kontakt : Štěp

a prodej fanzinů, demokazet, MC, CD, LP a video-kazet /punk, H/C, thrash, underground, alternativa aj./. Seznam získáte na adrese, nebo možnost osobního odběru, či kontaktu.

Šakvická č.21, 690 02

Zájemci o demo " ...NA SRAČKY " punkové kapely PANGEIT si ho mohou objednat na adrese:
Š. Stejskal, Šakvická č.21
690 02 Strachotín
Cena: 59,- + porto

Charve

...a dál už radši nic

Když jsem před téměř rokem žehral na TV hudební magazíny, Osel mi do obsahu MP položil škodolibou otázku "A co dál, Oldo ? K mému vlastnímu překvapení tato otázka nemusí zůstat nezodpovězena.
Během času se oba zmíněné pořady, tedy BAGO i POINT vyprofilovaly, dorazil, byť se zpožděním, i TRIP, a dnes si můžu dovolit lehce se projít tím TV–MUSIC bordelem.

BAGO zakotvilo natvrdo v oblasti moderní i nemoderní pop music. Konečně i sestava, která jej dělá, včetně Karla Knechtla v titulcích, jej řadí tam, kam patří. Pořad má dobrou dramaturgii, problém je v nosné náplni: totiž v problematické úrovni pop music a jejích figurek. Dá se řvát smíchy při hovorech s těmito protagonisty, ať jsou jakékoliv louky.

Rádoby intelektuálsky vtipná Vltava nezapomene zdůraznit u svých třech členů akademické tituly a vzdělání, u čtvrtého, který jej zřejmě nevlastní, však nemá na vtipné překrytí a zůstává prasečí trapné ticho. Kdeže jsou ty časy, kdy Vltavu dělal i ujetý Šíma /není můj příbuzný/, který celé image kapely postavil a zafixoval ? Sebastians ti vysvětlí, že česky se skutečně zpívat NEDÁ. Blahoslavení chudí duchem. Občas se vycení Lucie Bílá a člověk děkuje nebesům, že nemluvila.
Snaživě moderní POINT zůstává nemastný neslaný díky svému zaměření na nemastné a neslané.

TRIP vplul se silou sestavou i nápaditou znělkou. Bohužel po několika počátečních slibných pořadech, ať to byly profily kapel, které přiváží 10 : 15 nebo rozmanitý mišmaš se dá říct, že celková laťka jde dolů. Je velmi patrná silně nevyrovnaná úroveň jednotlivých pořadů podle jejich tvůrců. Až trapně působí TRIP v případě, že je zjednodušen na pouhou přehlídku klipů.

Vyjímečně pestrý a dobře udělaný je Jandův pořad ROCKMAPA. Takhle mějak by to mělo vypadat...ale nemělo by to pokrývat jenom hard and heavy, což je směr, slušně řečeno nezajímavý.

Samostatnou kapitolou jsou pořady nehudební, kterých se hudebníci nějakým způsobem účastní. Mám teď na mysli např. neskutečnou show při srpnovém pořadu Večerka, kde jsme mohli vidět a hlavně slyšet, jak dnes všechno stojí za hovno a za bolševika bylo vše daleko příznivější z úst příznačných; Ladislava Štaidla, Dalibora Jandy a Yvety Bartošové. Čtvrtého debatéra normálně rovněž nemiluju, v tomto případě však Michael Kocáb působil jako očistná lázeň logického myšlení mezi ukřivděnou zbohatlickou lůzou.

A celkový dojem z české TV hudební kultury? Už jen .....atd.

KONCERT ! UNDERGROUND MAGAZINE
MAŠURKOVSKÉ PODZEMNÉ
UVÁDÍ SVÉ OBLÍBENÉ I NENÁVIDĚNÉ KAPELY:
STARÁ DOBRÁ RUČNÍ PRÁCE
(Vhodná k tanci, pivu a vínu)
ELEKTRICKÁ SVINĚ
(Vhodná k vínu, tanci a pivu)
ČERNÝ PENICILIN
(Vhodný k pivu, vínu a tanci)
23.4. v 19.00
OSTRAVA - ROCK CLUB CIHELNA
autobus 33, 56, 32, 35 NA KŘIŽOVATCE ULIC Cihelní a Mariánskohorská
vstupné 30 Kč
PŘIJĎTE NA SHOW!

ELEKTRICKÁ SVINĚ
foto: J. Brandys

Redakce MP spolu s managerem RC Cihelna Herbertem uspořádala veselý koncert, který měl sloužit ku propagaci našeho listu v Ostravě. Lidi přišli, prodalo se i nemálo časopisů, takže se uvažovalo o společném tahu na další metropole.

Bohužel neshody mezi oblíbenými a nenáviděnými kapelami v současné době tuto bohatýrskou a samozřejmě vítěznou akci zcela pohřbily.

V černé Ostravě se dařilo nejen Černému penicilinu (se předpokládalo), ale i Sviňákům a Staré dobré.

Starosti měli pořadatelé pouze s pivem: „proboha přijeli hanáci!" A tak zásoby určené na dvě akce stačily na půl koncertu.Sviňáci nestačili jezdit s dodávkou pro nové a nové basy. Půl roku po této akci vyklepávám neustále z kapes semínka a tak musím pro úplnost dodat, že s námi byl i maskot našeho listu Dikobraz.

Š.S.

když je člověku dnes 29

V nocí uhánějícím autě se sešla vytříbená společnost: Pan velkoobchodník s knihami Maťa, český vydavatel Rolling Stones a Elvise, pan Synáček, vydavatel Black Point, pan Šíma, medvědí psavec a publik Unijazzu, pan Eduard Svitivý a jeho redakční kolegyně, paní Dana Lišková. Krom posledně jmenované dámy nebylo ostatním dobře. Ne, že by řidič, pan Synáček nějak moc pil, ale do Prahy se chystal přece jenom až ráno. Pánové Svitivý a Maťa spali v oddaném spoluchrápání a panu Šímovi bylo zle. Všichni tři to měli z velkého množství piv, které vypili od časného odpoledne. S řidičem byla schopna souvisle komunikovat pouze profesionálka z UNI.

Tu věc zavinil pan Lábus, jinak také dopisovatel UNI a majitel prodejny nekomerčních knih a hudebnin ART AZYL v Lounech. Tomuto člověku bylo letos 29 let a protože nemohl unést změnu stavu v příštím roce, rozhodl se, že udělá pro sebe a spřízněné duše požitkovou veselici s mottem „Nevěřte nikomu nad třicet!"

Veselice byla skutečně veselá:

Kolem druhé hodiny odpolední bylo na místě konání (restaurace U nádraží v Lounech) už slušně lidstva. Velký sál s balkónem sliboval prostor pro všeobecné radovánky v neobvyklém rozmachu. Personál hostince nosil pití i jídlo a stejně tak, jako celý večer a noc, stíhou plnit požadavky stále více opilého návštěvnictva.

První vystupuje skupina Invalidní důchod. Magnetofony dokumentaristů blikají, ale ID hraje svůj standart, který už by potřeboval změnit jako sůl. Na sále se točí první frenetičtí tanečníci. Dalšími kapelami jsou Do řady! a Naši z Chomutova. Jejich frčivou muziku je ale slyšet ještě hůř, než ID. Zvukař tomu moc nedá, a tak je v sále slyšitelná pouze hluková koule tepající rytmem.

Pátá odpoledne. Na záchodku první šavle. Parket plný tanečníků. Hraje Guten Tag a po nich Echt! Přijíždí další lidi, které oslavenec a pořadatel osobně vítá a dostává od nich dary. Viktor Hait se svými texty na pódiu za hudebního doprovodu. E Svitivý žere druhý guláš.

Příjezd UH. Pan Vopálka se smrtelně vážným výrazem konzumuje pivo a začíná se rozhýbávat. Během několika minut je na stole a předvádí taneční kreace (včetně odhození bundy v dál) s mladičkou tanečnicí. E. Svitivý spí. Po probuzení pije, jí a opět usíná.

Jediné výrazné vystoupení celé akce: Vyžvejklá bambule. Na podium se mátožně trousí tři nahá individua zpola zabalená v igelitech. Jedno z nich je jiným chudákem přiváženo na invalidním vozíku. Za zvuku drásavé přednatočené

Nevěřte nikomu,
komu je přes třicet!!

aneb

POZVÁNKA

na oslavu 29. narozenin

Louny 27.3.

restaurace Zastávka od 16 do 4 hodin

páni 50,– (dámy30,–)

srdečně zve LÁBUS

k tanci, poslechu i spánku exhibují :

VYŽVEJKANÁ BAMBULE * UMĚLÁ HMOTA * "X" * PLUS NAŠ DO ŘADY! * HALLY BELLY * EASY RIDER BAND * INVALIDNÍ DŮCHOD * GUTEN TAG * ....

„HLAVNĚ ABY NEZMIZELA RADOST!"

tvrdí i Lábusovci

elektroniky jeden z idiotů sděluje zírajícímu lidu své pravdy. Elektronika řičí, z na první pohled samoúčelné akce se stává pomalu ale jistě zajímavá podívaná a poslouchaná. Vše hyperbolicky graduje; v další části je rituál nahých pitomců měněn v komentovanou konzumaci žrádla před zraky stále nejistého publika. Za stupňujícího se skřípání hudby se jeden z nahých protagonistů mátožně zvedá, stáčí se k sálu řití a po mírném pokrčení v kolenou dává uvidět líný, avšak nepřetržitý proud hoven, který nebožákovi lhostejně vyvěrá z konečníku. Místností se nelítostně šíří neslýchaný zápach, který nutí jediného u jeviště stojícího kameramana k zbabělému ústupu. Závěr akce Vyžvejklé bambule není příliš objevný: Nahá hovada všechny své doplňky fyzicky destruují, létají kusy záchodové mísy, televize, atd.

V sále zůstává husto po všech stránkách. Pro část Lábusových hostů je slavnost skončena a odchází. Na přečištěné podium nastupuje UH s už pěkně rozjetým panem Vopálkou. UH hrají ve zbytcích střepů a hoven, nezdá se ale, že by jim to nějak vadilo.

V této chvíli opouští úvodem zmiňovaní alkoholici slávu pana Lábuse a odjíždějí do Prahy. Do rána vystoupí ještě tyto již zmaštěné - kapely: Hally belly a Easy Rider Band protagonisty večera.

Ráno: Pánové Lábus a Šíma poznají, že ztratili veškeré své důležité doklady, telefoníky a blbátníky.

Majitel hostince, kde se konala slavnost, žádá pana Lábuse, aby kulaté jubileum příští rok oslavil opět v jejich podniku. Na zábavách pořádaných hasiči a baráčníky je zvyklý na tržbu kolem 15 tisíc za noc. Přátelé lounského bohéma udělali přes 50 tisíc.

O. Šíma

P.S. Tak sotva dopíšu hold oslavě Lábusových narozenin, volá mi tento a dotazuje se, zda jsem již četl Reflex a Rock+Pop. Nevím, zda chudák není choromyslný, nečtu tuto verbež, Nuž Lábus mi sděluje, že pan Eduard Svitivý, t.č. končící již v UNI, vypsal se dosytosti, a v Pop+popu vylíčil tu zasmrádlou nekonstruktivní slávu v Lounech, na které musel se nebohý účastnit.

Také pan Doležal neunesl nudu Lábusovu a stránka drahého papíru Reflexu padla na vylíčení toho, jak se grafoman nudil. Nutno říci, že tento písmák zachytil pravdu svýma očima - opravdu se tam nic zvláštního nedělo, a ten, kdo si neměl s kým co říct, se musel nudit strašně.

Když mě to někde sere, tak jdu obyčejně pryč. Když mě tam sere proto, že si nemám s kým co říct, jdu tam, kde je někdo, s kým si rozumím a jehož druh zábavy mi není cizí. Považoval bych za ztrátu času vypisovat nezáživné...

VELKÁ UNDERGROUND PARTY

THE MANIC STREET PREACHERS

Will Johnson

The Manic Street Preachers (Šílení pouliční kazatelé) vznikli ke konci 80. let v údolích jižního Walesu. Kapelu založili Richey James (doprovodná kytara, zpěv), James Bradfield (sólová kytara) Nicky Wire (bass) a Sean Moore (bicí) – čtyři kluci, kteří si už na základní škole vyměňovali lízátka, a po ukončení studia ve svých osmnácti letech jen rozmnožili řady nezaměstnaných. Základním akordům je naučili desky starých Stounů. Ta stará známá věc, které se říká ''postoj'' se dostavila s jejich přirozenou nabitostí, usměrněnou starými Gun´N´Roses a Public Enemy, které považují za spřízněné duše. Od nudy ke světovému turné jim to trvalo o trošku déle než osmdesát dní.

Ve svém apartmá v hotelu Bayswater Road vzpomíná nyní rychle dospívající čtyřiadvacetiletý Richey na začátky Manics: ''Osmnáct let jsme žili v prostředí, kde se prostě nedalo nic dělat. Chodili jsme se akorát navštěvovat, na pokec, četli jsme a trochu hráli a to bylo všechno. Prostě pořád dokola každejch zasranejch 24 hodin. U nás, když jste chtěli mít kapelu, museli jste v zásadě hrát jenom klasické rhythm & bluesové skladby a to jenom po hospodách. A tak jsme asi rok přemýšleli o tom, že pojedem do Londýna, vezmem s sebou dost peněz, abychom tam mohli nějaký čas zůstat a hrát na těch poděla-nejch koncertech, dokud nebudeme mít svoje publikum''.

''To bylo v době vrcholu slávy The Mondays a The Stone Roses – v Manchesteru to bylo rozjetý. Chtěli jsme jen co nejrychleji dostat smlouvu a nahrát desku, která by byla tak důležitá, že by ji každej chtěl poslouchat. To nebyla nadutost, kdybychom neměli sebedůvěru, dopadli bychom stejně jako každá jiná provinční kapela. Jednou bychom si zahráli v Londýně a pak mazat, odkud jsme přišli. Jaký význam má hrát pro dva nebo tři lidi?''

Neměli v úmyslu pomalu se prodírat houštím indies. Jejich make-upem zvýrazněné zraky se s jistotou upíraly ke vzdálenějším ob-zorům. Než jim Columbia vyplázla pořádnej balík, vydali u Havenly dva singly. A v létě 91 jim u Columbie vyšlo dvojznačné album *`Generation Terrorists´* – jejich první závažnější buřičský vpád a pokus o punkmetal, který ji sice nadělal pár nepřátel z řad lidí, kteří mají představu o tom, jak by asi měla hudba vypadat, ale šest věcí proniklo do Top 40, včetně epické skladby ''Motorcycle Empti-ness''. Nijak známá kapela nadělala pěkný poprask, rozrušila pár citlivějších duší a odpelášila domů.

''Nemohli bychom žít v Londýně, to není místo pro nás. Většina obyvatel nemůže chodit na koncerty každý den, nemůžou jít ani každý večer na film, o který by stáli. Připadá mi, jakoby tady lidi věnovali spoustu času věcem, o kterých jsme neměli ani tušení, když jsme vyrůstali, jako například ukazovat se ve spodním prádle od Calvina Kleina, prostě aby všichni věděli, že děláš, co je správné. Než jsem přišel do Londýna, nikdy jsem neslyšel, že se v lahvích prodává voda. Nejdůležitějšíma téhle kapele byly vždycky texty a muzika. Chceme se na to co nejvíce soustředit''.

''Vždycky mě překvapují skupiny, co si stěžují na svou nahrávací společnost. Když my přijdeme nahrávat, prostě řekneme: ''Za-čneme hned s nahráváním, budeme k tomu potřebovat tohoto člově-ka, uděláme tyhlety písničky, chceme, aby tohle bylo na singlu a video bude vypadat takhle''. A oni jsou opravdu spokojeni, protože jsou líní jako každej druhej. Nevadí jim, když převezmete velení, musíte být ale připraveni převzít taky odpovědnost. Chci tím říct, že to ukazuje na to, do jaké míry máme kontrolu nad aparátem, abychom nechali neznámého dvacetiletého kluka Dave Eringa produ-kovat kapelu našeho ražení''.

Materiál druhé LP desky Manics *`Gold Againts The Soul´* byl složen a nahrán za dva měsíce a něco na přelomu roku. Richey a Nicky vykouzlili texty a bratranci James a Sean k nim přibouchli muziku. Po ''From Despair To Nowhere'' s izolacionistickým textem, což je, pěkně našlápnutý šleh na úvod, následuje ''La Tristesse Durera'', skvost pop–metalu a určitě velký hitový singl. ''Life Becoming A Landslide'' je pobublávající hymna ztraceného mládí, ''Drug Drug Druggy burácející riff, kterým uštědří pěknou ránu hašišákům. Školou Preachers je letitý rock – Stones, Clash, Guns – syrová řezaná rychlost přioděná poctivými melodickými doplňky.

''Tři, čtyři roky staré věci z desky *`Generation Terrorists´*

vyjadřovaly spíše náš postoj, ale tohle album jsme udělali rychle a je bezprostřednější,'' tvrdí Richey. ''Celé dny poslou-cháme muziku, ať už jsou to Led Zeppelin, Tom Waits, Marvin Gaye, Pearl Jam – na tom nezáleží. Za nikoho se neschováváme a jen tak si snad můžeme vyvinout vlastní styl a dělat, co chceme.''

Znovu Manics opustí svá údolí a vydají se na další světové turné, včetně zastávky v Japonsku, jednoho z jejich oblíbených míst. ''Nenajdete tam žádnej cynismus. Neuslyšíte nic takového jako: No, nic moc, to už tady bylo.'' Nemusí vás zrovna brát, ale poslouchají. Koncerty jsou plné malých děcek. V žádné jiné zemi na světě to neuvidíte. Je to pryč, prostě to zmizelo. Žádnej fracek už neuvěří tomu blábolu z 50. a 60. let, že hudba může změnit svět. Lidi už nevytáhnou kvůli vám do ulic a nebudou zapalovat banky. Možná můžete ovlivnit život pár jednotlivců, ale nic víc. Nikdo z nás si taky od naší muziky víc neslibuje.'' ■

PICKS

BAND OF SUSANS

Skupina, která hrála grunge dříve, než se grunge začal hrát

Kevin Whitlock

Není to nádhera, když znovu objevíte oblíbenou kapelu, na kterou jste už zapomněli ? Nebo když zjistíte, že ti, o nichž jste si mysleli, že se už dávno rozpadli, stále existují ? Vzpomínáte si ještě na Band Of Susans, seniory newyorského kytarového art rocku? Pamatujete si na jejich skvělá alba *"Hope Against Hope"* a *"Love Agenda"* z let osmdesátých? Už jsem je úplně pustil z hlavy, když jsem nedávno našel ve schránce jejich EP desku *"Now"*. Byli pro mě jen dávnou hezkou vzpomínkou, pohřbenou se spoustou dalších. Když jsem si ale novou desku přehrál, hned jsem se vrátil ke všem jejich starým věcem a znovu jsem si je připomenul. Byl to překrásný zážitek.

O pár týdnů později jsem dostal do rukou demokazetu s materiálem jejich nové desky *"Veil"* (Rough Trade Germany). Stačilo si ji jen dvakrát poslechnout a hned bylo jasné, že tato deska je dosud jejich nejlepší. Opravdu skvělá je náladová složitá skladba "Mood Swing", instrumentálka "The Last Tempation Of Susan" a rozjetý, nakřáplý zvuk baskytary, kterou začíná "Truce". A pro ně typický rozvrstvený zvuk tří kytar nikdy nezněl lépe – aspoň dodnes ne.

BOS hráli grunge dříve, než se grunge začal hrát. Jedna recenze z roku 1988 popsala hudbu skupiny jako "grungeovou zeď". BOS se vždycky zajímali o sound, hlavně o hutnost soundu. Při jejich tvorbě hraje velkou roli správný výběr studia, zvukového technika, dokonce i zesilovačů a mikrofonů.

V minulých letech to kapela neměla zrovna jednoduché. Měli potíže s nahrávací společností, stěží získávali smlouvy na koncerty, jejich třetí album *"The Word And Flesh"* zapadlo, i když na něj kritika pěla chválu. Podle kytaristy a zpěváka Roberta Posse však nezaháleli. Uplynulý čas trávili broušením svých hudebních představ.

Vypilovali také zvuk kapely, kladou například nový důraz na baskytaru. "Hodně jsme na tom pracovali", říká basistka Susan Stengerová, "basa je nevyužitý a dosud neprozkoumaný nástroj. Vždycky jsem si myslela, že ani Kim Gordon ze Sonic Youth s tou svou překrásnou hrou nedostal z baskytary všechno. Tak jsem se do toho pustila".

"Dokonce se Susan podařilo spálit jeden zesilovač ve studiu", dodává Robert. "Věděli jsme, že na to jde dobře. Tenkrát jsem si přál, abychom měli s sebou videokameru. Zvukař nebyl zrovna nadšen, i když já jsem byl velice rád, že ten zesilovač nebyl náš".

BOS se účastní anebo dohlížejí na každý aspekt jejich práce od psaní a skládání až po závěrečnou mixáž a sestřih. To také platilo pro album *"Veil"*. Robertovi se nová deska moc líbí a doufá, že se lidi vrátí k jejich starším věcem. "Myslím, že tahle nová deska by to mohla dokázat. Snad tohle album přemění kult v něco silnějšího".

Ani on ani Susan nepopírají, že by chtěli být vlivnější – nebo spíše dostat příležitost k využití větší svobody, větších možností a lepší distribuce – což se samozřejmě rockovým hvězdám první kategorie nabízí. Ale Robert trvá na tom, že hlavními zájmy skupiny zůstávají muzika a politika. Nejsou tak političtí jako třeba Blaggers ITA nebo Public Enemy, ale celá skupina a její písničky jsou silně prodchnuty feminismem. Záměrně jsou ve skupině zasoupena obě pohlaví; nechápou ty rock´n´rollové pitomce, co tvrdí, že ženská nemá na rockové scéně co dělat. A tak není překvapením, že jak Robert tak Susan jsou nadšenými stoupenci hnutí "Riot Gerl" (Vzbouření dívek).

Jsou obzvláště demokratičtí a dokážou využít vnitřní dynamiky celé skupiny, i když nezasvěcení často neprávem tvrdí, že celou kapelu vedou pouze dvě osobnosti. I když jsou Poss(Stengerová autory všech věcí jak říká Susan: ''Nejsme z těch skupin, které se vždycky sejdou a píšou společně), také kytaristé Anne Husicková a Mark Lonergan a dlouho hrající bubeník Ron Spitzer přikládají svou ruku k dílu.

"Všichni máme společný cíl, říká Robert. "Nikdo se nesnaží předvádět se, něco dokazovat nebo prosazovat svou osobnost. Je tu jen osobnost skupiny. Proto má naše muzika návaznost, proto je jedinečná. Pokud jde o skupinu, nechceme hrát nic jiného. I když každý máme své vlastní nápady, se kterými bychom se mohli prosadit".

Takže na další desce BOS už neuslyšíme marocké tykve nebo rumunské Panovy píšťaly? "Říkám jen, že nechceme hrát jiný druh muziky, ve kterém bychom nebyli dobří, což je definice výběru, směje se Robert. "Uslyšíte další zkoumání soundu BOS".

I když se zdá, že život někdy zachází s Band Of Susans tvrdě, (zvláště ve zmatku posledních let), nevypadá to, že by skupina chtěla opustit svůj směr. Jsou si naprosto jistí, že budou dělat dál svou muziku, i kdyby trakaře padaly.

Robert: "V podstatě jsme fanatici. Podívejte, co se s námi za ta léta stalo, pořád jsme tady. Jasně, že bychom chtěli mít na pořádného zvukaře, kterého bychom brávali s sebou na turné, taky bychom chtěli seknout s prací. Pokud jde i finance, taktak se protloukáme, ale ani za nic bych se nevzdal muzikanství anebo práva svobodně tvořit. Jak říkám, jsme fanatici. Klidně bychom mohli být v tom trestaneckém táboře ve Wacu a upálit se tam s nima". ■

The Orb v Glastonbury - zvuk který nás obklopuje

Když sledujete Orb jak hrají v Glastonbury, připadáte si jako statista v Blízkých setkáních třetího druhu. Tisíce lidí hledí na konglomeraci zvuku a světla, ochromeny představením, které se před nimi odvíjí. Doširoka rozevřené oči se zaostřují, jak jen jim to zorničky dovolí, na pódium s klenbou, které dnes večer slouží Orbům jako startovací dráha. Den před jejich odstartováním do vzdálených krajin jsem požádal o krátký rozhovor s jejich vedoucím, ambientním velvyslancem Alexem Pattersonem. Je pátek odpoledne a v Glastonbury není ani stopy po nadšení, které tady kdysi bývalo. Organizátoři říkají, že to vypadá, že si dají příští rok pauzu, ale taky kolují pověsti o tom, že letošní festival bude už vůbec poslední. V současné době na nich vydělává nejvíc policie – 350 000 liber. Zatímco Greenpeace jen 100 000 a Oxfam 50 000. Duch Glastonbury se pomalu vytrácí s vyhlášením zákazu hraní v pozdních hodinách a neúnosným vstupným /58 liber/. Glastonbury je teď spíše baštou svobodného podnikání než svobodných festivalů, která se více hodí pro obchodníky, než pro lidi, kteří

"Nahrávali jsme s Robertem Frippem" (neblaze proslulý bláznivý kytarista King Crimson). "Udělali jsme toho asi přes hodinu. Chtěli bychom to vydat natřikrát – na třech samostatných singlech." Skupina má spoustu nově nahraného materiálu, včetně společného projektu s Black Dog Productions, ale zatím nemohou nic vydat, protože se právě zapletli do sporu se svou nahrávací společností Big Life. Říká se, že pokud půjde všechno dobře, přejdou k nějaké zavedenější společnosti a ještě před koncem roku něco vyjde. Alexovi se o jejich vztazích s firmou nechce mluvit, říká jen: "Pracovat s nahrávací společností, to je vždycky jako zahrávat si s ohněm". Tak proč se tím vůbec zabývat? Pouze krčí rameny, jakoby říkal, že je to nevyhnutelné. To se dá snadno pochopit – bez spolupráce se společností by se album "UF Orb" těžko dostalo na první místo v žebříčku desek. The KLF (Bill Drummond a Jimmy Cautey, staří Alexovi kámoši) to zabalili. Taky proto, aby mohli vést svou vlastní firmu. Proč v tom Alexe tak náhle nechali? "S (The White Room) tak trochu ztratili směr, ale teď, když

pracovat s Brianem Eno, ale on říká, že jsme líní, a vůbec nás dost stírá. Myslím, že to není fér, protože jsme v posledních letech dost upozornili na jeho muziku. Stejně bych to s ním rad zkusil". Poslechněte si Orb a objevíte ohromné množství fantastických i přirozených zvuků, vytvářejících zvukovou krajinu. Je to něco jako metafyzická symfonie. Alex zkusil všechno od zvuků, které vydávají sloni a krávy až po telefonisty Londýnského víkendového televizního pořadu (prapodivný telefonický hovor na UF Orb). Dneska mi vykládá o astrálním významu čísla 12, který se zakládá na faktu, že z jazykového hlediska se všechna čísla odvozují od desítkové soustavy – dvacet jedna, dvacet dva, třicet jedna, třicet dva atd. kromě jedenáctky a dvanáctky. Trošku mi začaly unikat souvislosti jeho teorie, ale Alex mi doporučil knihu od Zachary Stitchina "Genesis Revisited" (Nový pohled na Genezi), která ukazuje, jak říká Alex, odkud pochází velká část nového materiálu Orb. Takže se všichni zájemci o vesmírnou muziku vydejte do knihovny. A kde můžeme Orb zhléd-

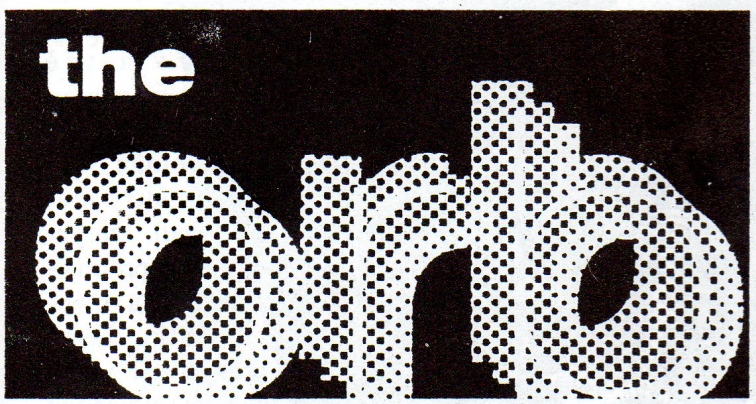

se sjedou z různých končin, aby si poslechli muziku! Alex si stěžuje na přehnané chování bezpečnostních jednotek za pódiem, které jim strhávají stany postavené vedle aut pod záminkou, že může vzniknout požár. Vypadá to, jakoby si tu mohli svobodně počínat jen obchodníci, kteří si ale za své stánky museli zaplatit. Nevím kolik, ale asi to nebylo zrovna málo, když prodávají kávu za 70 pencí a párek v rohlíku za 2 libry 50. Přes všechny chyby je glastonburský festival stále opravdovější než jiné koncerty pořádané někde na louce, a byla by škoda, kdyby se to mělo zabalit. Alex se po koncertu nezdrží, protože spěchá do Japonska, kde ho čeká několik schůzek. Zdá se, že Japonci si Orb oblíbili. Možná, že je s Orb spojuje technologie, a proto jsou Orb v zemi vycházejícího slunce populárnější, než kdekoliv jinde na světě, samozřejmě kromě jejich rodné hroudy. Sedíme v jejich cestovním autobuse, Alex vypadá unavené a zmožené, právě dokončil filmování pro MTV. Dívá se zamyšleně z okna na letící tryskáč. "Táta kdysi pilotoval tryskáče, teda asi nebyly tak dokonalé, ale kdysi s nima lítal. Byl u letectva, dělal na první telekomunikační družici." Aha, tak tady je to pojítko mezi Orb a vojenským mimozemským bádáním. Vždycky je fascinovala mechanická stránka nadpozemských objektů. "The Blue Room" byl nazván podle pověstné místnosti amerického letectva, ve které byla střežena polapená technologie mimozemšťanů. Taky to byl vůbec nejdelší legitimní singl, který se akorát vlezl do limitu 40 minut. Chystáte se zase lámat rekordy?

už mají kolem pětatřicítky, jej znovu našli. Ale já nakonec taky. Nevím, co k tomu říct, na to se mě neptejte." KLF nikdy nic nebrali vážně, měli smysl pro humor: a jak je to s Orb, myslíš, že ambientní hudba může něco změnit? Jaké je vaše poslání, vaše filozofie? "Učíme lidi poslouchat nové zvuky, pomáháme jim ambientní hudbu přijmout." Ale musíte přitom nevyhnutelně křížit dosud existující styly. Proč to ty osobně děláš? "Z lásky k muzice, nic víc. Jednou nám kdosi řekl: Nemůžete se dotknout oblohy, když se vám podlamují nohy. Nesnažíme se dotknout oblohy, já nechci být hvězda. Orb vždycky bavil remix, nakonec, než Orb vznikli, byl Alex diskžokejem. Slyšel jsem, jak Rob B. ze Stereo MCs´ říká, že nesnáší, když se předělává něco, co by mělo být dobré samo o sobě, a tak mě zajímalo, co na to Alex. "Remix je skvělá věc, je to jiné podání a ne přetvoření písně, kterou udělal někdo jiný. A taky z toho máme nějaké peníze navíc, těch není nikdy dost. Moc se mi líbilo, když jsme dělali jednu starší věc od Erasure. Vytáhli jsme všechno ven a nechali jenom zpěv. Ten jsme pak podložili basovou linkou (dubu) a hip-hopovým rytmem a nechali jsme ho střídavě vystupovat z repráků ... ". Při tomto výkladu předvádí pohyb vokálů a vykřikuje: "Švih, švih." Je vidět, že dělá studiovou práci s opravdovou vášní, co by chtěl opravdu remixovat? "Snad Kraftwerk, určitě nějakou starší věc od Boba Marleyeho, to by mohlo vyjít." Naznačuje snad Alex, ke které společnosti pravděpodobně přejdou?" Taky bychom chtěli

nout? Dr Patterson (to jsou iniciály, ne titul) říká, že rádi hrají ve starém amfiteátru v Německu anebo na příkré stráni pod lesem blízko Kodaně. "Někde na velkém prostranství by to taky nemuselo být zlé, řekněme na jihoamerické poušti." Zatímco čekáme, co se bude dít, budeme se muset nějak vypořádat s Glastenbury, kde se právě světla odrážejí z pódia až k nebi a zpět, světelné rakety ozařují louku a basové linky nutí lidi skákat nahoru a dolů na jejich kousku trávy o velikosti šesti čtverečných palců. Myslím si, že tohle není zrovna ideální prostředí pro Orb, protože zvuk neodpovídá tak obrovskému počtu lidí, jen část publika mezi reproduktory slyší hudbu v její celistvosti. Orb sice mají být hvězdou večera, ale jejich hudba je tak křehká, že spíše bude jejich vystoupení antiklimax než podívaná na přistání a start vesmírné lodi, ze které mimozemšťané nevystrčí ani nos. Ohromná událost, ale bez valného vyvrcholení. To radši vyhlásit konec, aby nebyl rušen noční klid, a ať si Orb naloží s večerem, jak chtějí. Anebo rozestavět kolem louky repráky, ať dostane každý od doktora pořádnou dávku mrazení. Nejlépe zní kmotři ambientní hudby na studiové nahrávce. Ponořte se do fantasticky obklopujícího soundu Orb a vzlétněte ke hvězdám. Mohou se Orb vznést do výšin, kam se dosud žádná jiná kapela nedostala? Sledujte ty výšky. ■

MAT WILLIS

POŘÁD STEJNÉ ZVUKOVÉ ŠÍLENSTVÍ

HAWKWIND

Ke světlým okamžikům prudkého vzplanutí květinových dětí během 67 – 69 patří zcela jistě i zrození hippiesácko–rockového souboru HAWKWIND (hawk= 1) jestřáb, 2) chrchlat, odkašlávat 3) nabízet na prodej, provozovat podomní obchod, wind=vítr, vůně, pach, dech, dechový nástroj, nicota).

Samotní Hawkwind jsou zářným příkladem, jak takové spolky vznikaly, trodily se neplánovaně v bezstarostné atmosféře probdělých nocí, vyplněnými nekonečnými tripy a hudebními improvizacemi, aby se čas, zastavený LSD a trávou, hnul zase o kousek kupředu. Stejně tak Hawkwind, kteří se dali dohromady v 100% hippiesovské čtvrti Landbrooke Grove. Na začátku byly dvě jiné skupiny – Famous Cure a Mobile Freakout, z nichž vznikly Group X. Tam už vedle stáli tři pilíře pozdějších Hawkwind (a ještě předtím Hawkwind ZOO) Dave Brock, Mick Slattery a Nick Turner. Svojí hudbou vlastně jen pokračovali v životním stylu, který milovali, kterým nekompromisně žili a který zpočátku jasně převyšoval jejich hudební ambice(viz vzpomínka jejich manažera Doug Smitha na policejní prohlídky, které je potkávaly se stejnou pravidelností, s jakou vyjížděli na další štace do stejných love & peace komun, z jaké se zrodili: "Všechny dopadly dobře, dostali jsme snad jen jednu nebo dvě třicetilibrové pokuty při kontrolách na silnici. A přitom si nikdy nevšimli, že náš saxofonista Nick Turner má v nástroji schovaných 15 liber heroinu"). A tak Hawkwind hráli svým spřízněným posluchačům, kteří s nefalšovaným prožitkem přijímali tuhle drsnou hudbu, nalezenou kdesi za acidovými obzory. Pro Hawkwind se stal charakteristickým hutný a monotonní zvuk rytmiky, kolovrátkově se opakující motivy, které byly stejně hypnotické jako pravěké motlitby starých šamanů. Hudba byla přerušována slovními proklamacemi a shluky tónů, nepříjemným vazbením, chrastěním bubínků a bekotem saxofonu, zkrátka opravdová psychadelie. Sice to příliš nevynášelo, ale peníze nebyly tím motorem, který by Hawkwind někam hnal,

i proto odehráli desítky benefičních koncertů, objevovali se všude, kde je lidi chtěli, potřebovali, s hrdostí si nechali přilepit nálepku "poslední udnergroundová kapela".

A následovaly i úspěchy, kterými přesáhli hudební pokusy desítek podobných lokálních psychydelických skupin. V srpnu 1970 vychází první LP (ještě před ná byl v prodeji singl) s názvem Hawkwind, a to dokonce u renomované United Artists. Následuje rok častého koncertování, objíždění festivalů, přichází Lemmy s basovou kytarou, výtvarník a spisovatel Robert Calvert (mj. napsal později knihu, podle které byl se Sex Pistols natočen "The Grat R&R Swindle"), tanečnice Stacia a v říjnu 1972 vychází druhé album In Search Of Space, které na domácím žebříčku dosahuje dokonce 18 místa.

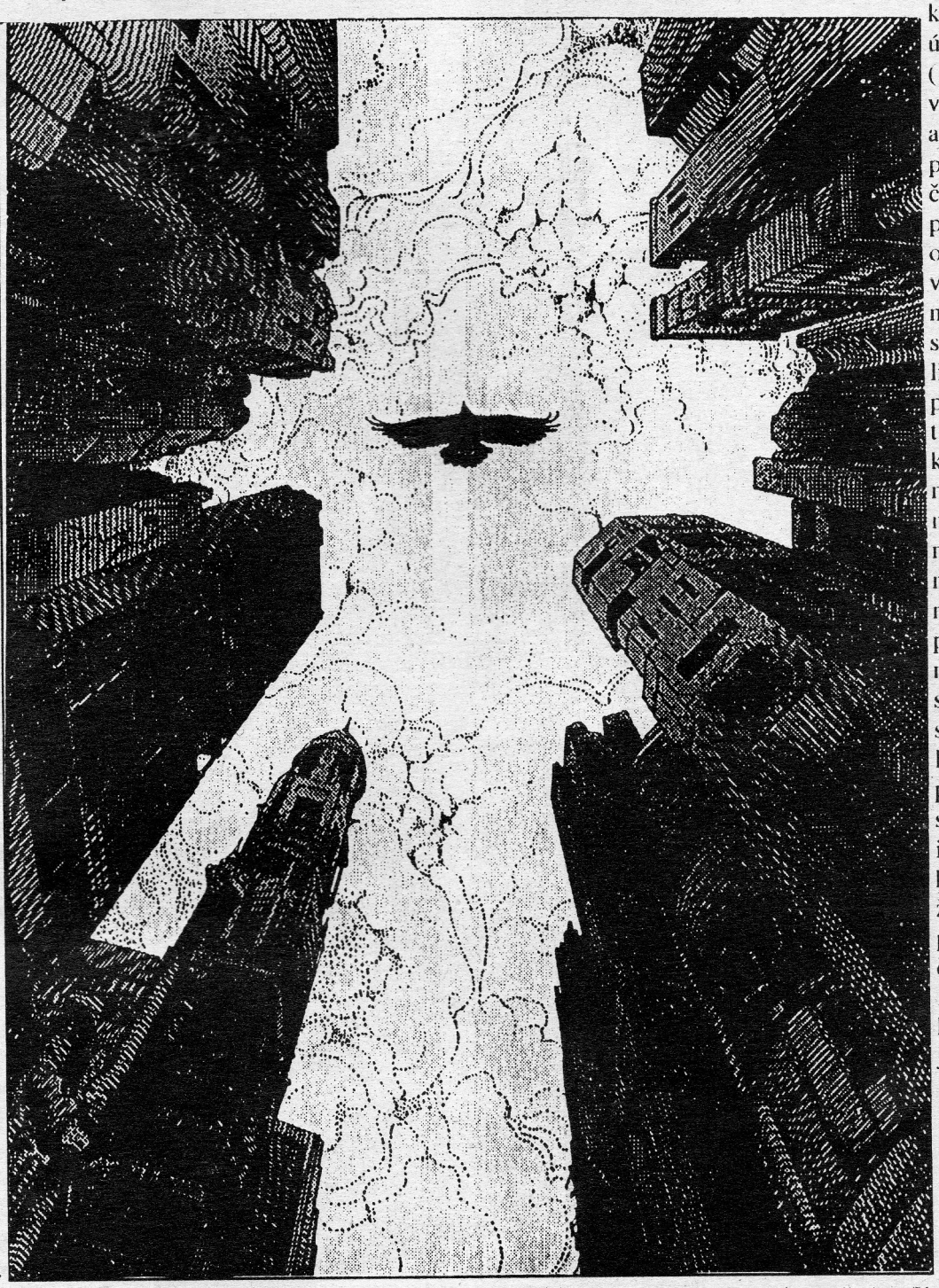

A koloběh desek začíná, zejména po celosvětovém úspěchu singlu Silver Machine, následující LP Doremi Fasol Latido se v Británii dostává na 14. místo. Tento úspěch jim umožňuje doplnit svoje koncerty velkolepým světelným show, vizuální podívanou na tančící Stacii a naplno vybuzenou aparaturu – což všechno dávalo záruku silného a neobyčejného zážitku. Hawkwind nabírají inspiraci především z hvězdných dálek a neuchopitelného vesmíru, jenž se posléze stává programovým mýtem tvorby, Calvert svými recitativy zaplňuje pauzy mezi písněmi, sám vesmírem okouzlen (The Black Corridor: Vesmír je velký / Vesmír mě obnažuje / Vesmír není trip / Vesmír není pohodlí / Vesmír není dým / Vesmír není sen / Vesmír není cesta / Vesmír není pocit / Vesmír není láska / Vesmír není klec / Vesmír není veliký / Vesmír není malý / Vesmír není život / Vesmír není smrt / Vesmír není počátek / Vesmír není lež / Vesmír je jen obluda se vztyčenou holí je absencí všehomíra a je nehmotný ... monotonně odříkává do elektrofonických vibrací). Tuto atmosféru skvěle zachycuje dvojalbum "Space Ritual", živě natočené v Liverpoolu a Londýnu v prosinci 1972, dosáhlo největšího komerčního úspěchu (9. místo v hitparádě), ačkoliv kapela se v ničem nepřizpůsobuje obecně uznávaným hodnotám. Jede si stále po své linii, nekompromisně tvrdý podklad, hudební úroveň je nesrovnatelně vyšší, nicméně image a názory kapely se nemění. Přesto se dá konstatovat, že Hawkwind prorazili se svojí tvorbou i u publika, kterému byl život, jaký preferovali členové Hawkwind a kde se zrodili jejich první fanoušci, na hony vzdálen. A zdá se, že i u Hawkwind, byť stále hrají na benefečních akcích a festivalech, dochází ke změnám. Sice si upevňují pozici na trhu gramofirem, ale přesto odchází celá řada hnacích motorů z počátečního období, kterým stačilo jenom být "in". Odchází Nik Turner (a zakládá odvazové Inner City Unit), básník Robert Calvert, spisovatel, který se zhostil funkce kronikáře Hawkwind Michae Moorcock, je vyhozen pro své drogové hříchy Lemmy (Motorhead),

elektrogenerátorový Dik a další. Nedá se říci, že by sound kapely jejich odchodem příliš změnil, i když se mi zdá, že ubylo na prvoplánované tvrdosti. Hawkwind od té doby prožili i krušnější léta, to se pro jistotu přejmenovali na Hawklords, ale desky z novější doby, už opět pod značkou Hawkwind znovu představují kapelu svěží a syrovou, v podstatě stejnou, jak téměř před čtvrtstoletím začínali. Nakonec posuďte sami: v sále jsou potemnělá, jenom laserové paprsky vykreslují mnohobarevné geometrické obrazce, zatímco stále se zesilující zvuk atakuje všechny smysly. Úderem 20 hodiny začínají Hawkwind novinkou Needle Gum, varující před nebezpečím heroinu. Brzo podium utichá za zvuku malého klávesového intermezza, působivě doprovázející psychadelickou hru světelných ramp a pak náhle vybuchuje písní Time We Left This World Today z roku 1972 a nad hlavami hudebníků se začínají míhat létající talíře. V polovině kokncertu je obecenstvo několikrát převálcováno častými změnami vesmírných a chladných tónů a drzými agresivními kytarovými party. Během písně Brainstorm Hawkwind improvizují, točí se a zrychlují, aby pak vzápětí uprostřed Levitation předložili rozdrážděným posluchačům něžný a jemný kousek. Jejich letitá píseň Master Of The Universe by mohla sloužit jako učebnicový příklad mnoha punkovým kapelám, přičemž pochází z druhé desky Hawkwind.

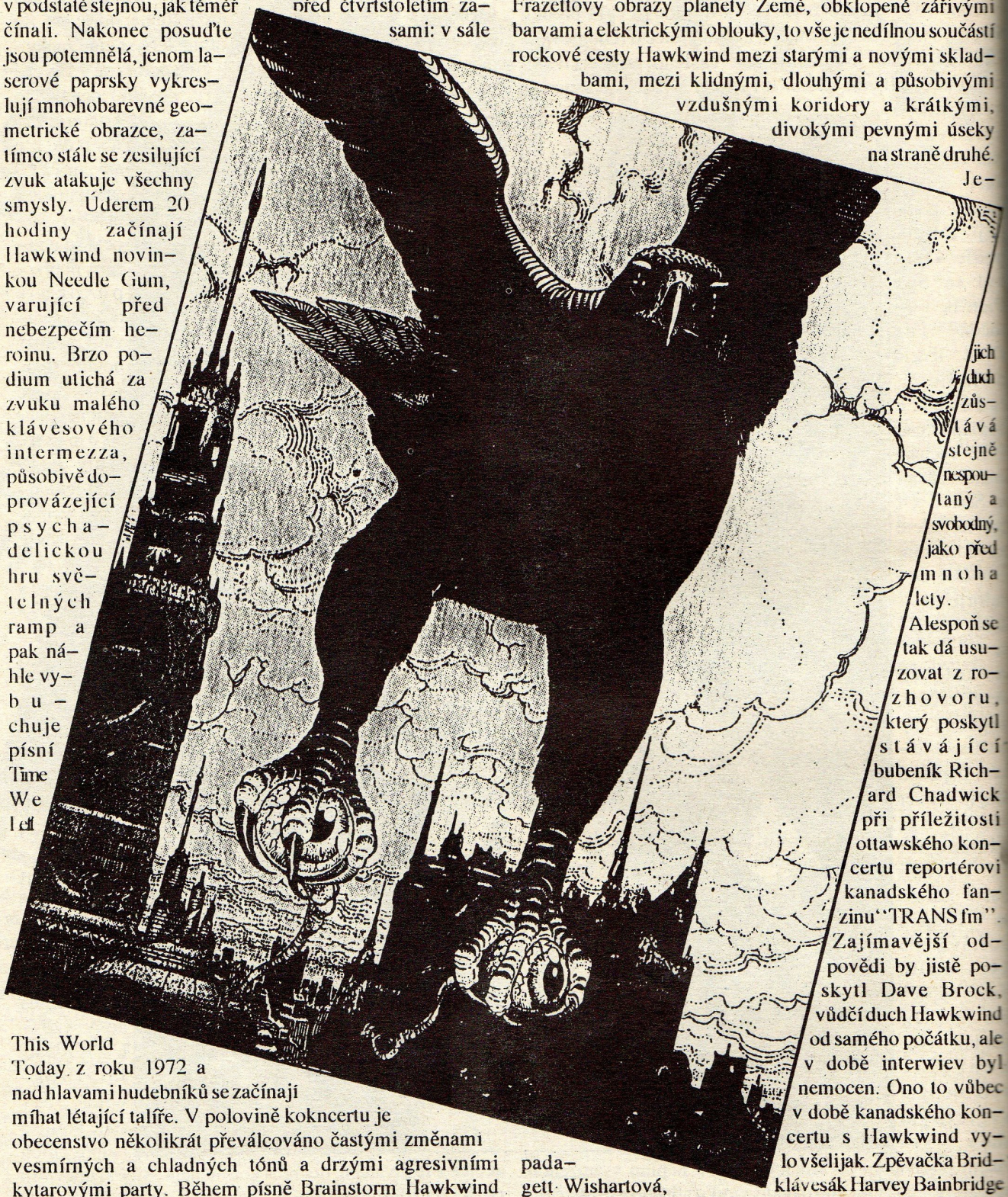

Koncert je vůbec daleko rozvrstvenější, než se dalo čekat. Vše pak končí písní Golden Void, následuje přídavek, kdy se za frenetické podpory fanoušků zpívá píseň Hassan I Sabha. A pak je konec, většina odchází s pocitem, že se zúčastnila spíše Zážitku, než jen nějakého rockového koncertu. Světelná show je stejně důležitá jako hudba. Frazettovy obrazy planety Země, obklopené zářivými barvami a elektrickými oblouky, to vše je nedílnou součástí rockové cesty Hawkwind mezi starými a novými skladbami, mezi klidnými, dlouhými a působivými vzdušnými koridory a krátkými, divokými pevnými úseky na straně druhé. Jejich duch zůstává stejně nespoutaný a svobodný, jako před mnoha lety.

Alespoň se tak dá usuzovat z rozhovoru, který poskytl stávající bubeník Richard Chadwick při příležitosti ottawského koncertu reportérovi kanadského fanzinu "TRANS fm". Zajímavější odpovědi by jistě poskytl Dave Brock, vůdčí duch Hawkwind od samého počátku, ale v době interwiev byl nemocen. Ono to vůbec v době kanadského koncertu s Hawkwind vylo všelijak. Zpěvačka Bridgett Wishartová, klávesák Harvey Bainbridge a houslista SDimon House nedostali vstupní víza, takže vystupovali jen David Brock (kytara, zpěv), Alan Davey (basová kytara) a Richard Chadwick. Dalo by se tedy očekávat, že tento stav se nepříznivě odrazí na průběhu koncertu, ale vystoupení působilo dojmem naprosté

celistvosti a dokonalosti, ale samozřejmě první otázka se týkala především momentální situace:

TRANS fm: V současné době se potýkáte s absencí několika klíčových hráčů. Jak tento problém řešíte ?

R. Chadwick: *Používáme několika midi–equipmentů, které nám umožňují zvuk obohatit a zasytit.*

TRANS fm: Máte je naprogramované anebo na ně hrajete spontánně, jak je potřeba?

R. Chadwick: *Naprogramované je máme pouze na efekty, jako je třeba předehrák "Ejection" nebo ržání koní, ptačí zpěv nebo ovčí bekot. Všechno to jde přes Davidovu kytaru a 4 synťáky, které ovládají Alan a Dave.*

TRANS fm: Další otázka, kterou bych chtěl položit, se týká Bridgettina zpěvu. Kde se u vás vlastně vzala?

R.Chadwick: *Je z dívčí kapely, která se jmenuje "Hippy Slags", což je několik hudebnic, kráčejících v našich stopách. Jezdí s námi a zpříjemňují nám čas na festivalech. S Bridgett jsme se dali dohromady při natáčení písníBack in the Box a Treadmill" z připravovaného alba "Power Springs". Zpívá na těchto nových a vystupuje s námi na koncertech, kde se připojuje i k těm starším.*

TRANS fm: Jste známi častým vystupováním na benefičních koncertech. Na novém LP (Space Bandigs) máte dvojici písní – "Wings" a "Black Elk Speaks"...

R.Chadwick: *...pro Oglala Sioux Reservation. Ale tohle není ani tak míněno jako podpora, jko spíš náš obdiv. Je to píseň o siouxském světci, Black Elkovi, který měl zjevení, jak by všechny národy světa mohly žít společně a harmonicky. Cítil, že jeho objev je natolik důležitý, že hledal někoho, kdo by jeho poselství přeložil a přiblížil tak, aby mu mohli všichni porozumět. Nalezl amerického básníka Johna Neihardta, který potom napsal "Black Elk Speaks" (Black Elk–ovi Hovory), což je v podstatě Black Elkův životopis. Básně jsou částečně převzaty z Black Elkových vizí a snů. Druhá píseň je prastará šamanská modlitba odněkud z Afriky, kterou objevila Bridgett, to je část, kde se zpívá o "Kouzlu půdy, kouzlu země, zpěvu s léčivým duchem..."*

TRANS fm: Další podpůrná akce byla ve prospěch "Travellerls AidTrust".

RChadwick: *"Traveller/s Aid Trust" je společnost, která chrání práva lidí, žijících v Anglii na silnici. Přebývají ve svých autech, vagónech, přestavěných autobusech. Obvykle jsou to menší skupinky, přežívající za velmi tvrdých podmínek. "TAT" chce těmto bezdomovcům pomáhat takovými věcmi, jako je např. Schoolbus, což je cestovní autobus s kvalifikovanými učiteli, kteří by pomáhali s výchovou a vzděláním a kteří by v tomto autobusu jezdili pravidelně po stanovištích, kde tito lidé žijí. Pro tuto myšlenku jsme vystupovali i s jinými kapelami, např. 2000 DS Hippy Slags, Culture Shock, Rhythmites a Ozric Tentacles.*

TRANS fm: Zdá se mi, že stále vzpomínáte na Stonehenge (poutní místo britských hippies). Má to pro vás ještě

DISKOGRAFIE

- Hawkwind 1970
- In Search Of Space 71
- Doremi Fasol Latido 72
- Space Ritual 73
- Hall Of Moutain King 74
- Warrior On The Edge Of Time 75
- Astounding Sounds, Amazing Grace 76
- Qark Strangeness And Charm 77
- Twenty Five Years On 78
- PXR - 5 79
- Levitation 80
- Sonick Attack 81
- Church Of Hawkwind 82
- Choose Your Masques 82
- Zones 83
- Chronicle Of The Black Sword 85
- Live Chronicles 86
- The Xenon Codex 88
- Space Bandits 90
- Palace Spring 91

kresby: MOEBIUS

vůbec nějaké osobní kouzlo ?

R.Chadwick: *Jasně, Dave hraje na Midsummer Solstice (Letní slunovrat) ve Stonehenge pravidelně od té doby, kdy proběhl Stonehenge Festival. To začala, abych tak řekl, jakási pouť, no spíš velikej tah. Hippy Slags napsali píseň o Stonehenge, která vyšla na EP. Kapela Culture Shock organizovala podporu Stonehengskému hnutí po Battle of Beanfield (Bitva na fazolovém poli), kdy policie napadla poutníky. O té události jsme napsali nějaké texty. Byly o tom, jak podivná je celá myšlenka tohoto Slunovratu – kombinace skvělého světového mejdanu a magické řady vesmírných kamenů. Dosahuje se tak tímto faktem zvláštního elektrizujícího vzrušení, protože lidi, kteří jsou součástí toho magického kruhu jako by se ocitli mimo jejich vlastní vědomí a chtějí jenom pít a stále znovu a znovu tančit při koncertech rock'n'rollových kapel.*

TRANS fm: To je taky ovšem kus existence Hawkwind. Vy jste přece jenom víc než, než jenom rock´n´rollová kapela.

R.Chadwick: My se pokoušíme alespoň trochu pozměnit úroveň lidské omezenosti, klást nekonečno i okolo lidského bytí a v tom můžete pocítit i něco nového, něco navíc, než jenom konzumní život, hromadění majetku nebo přízemní ideály.

(1990)

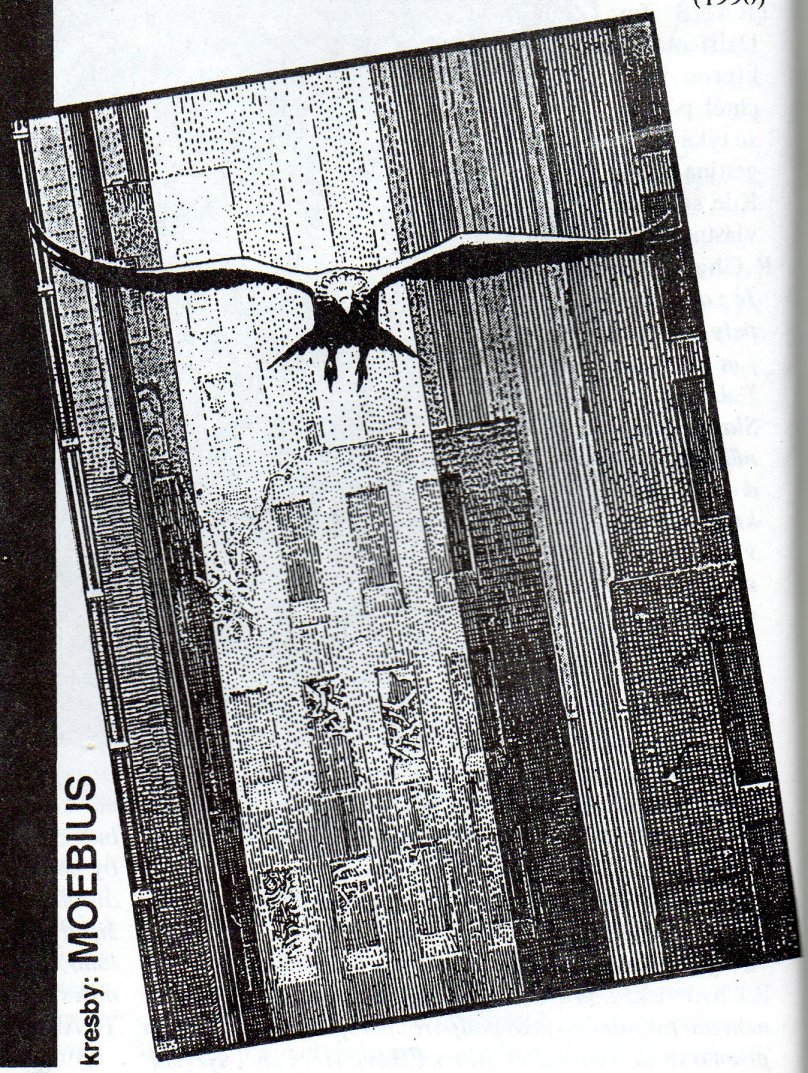

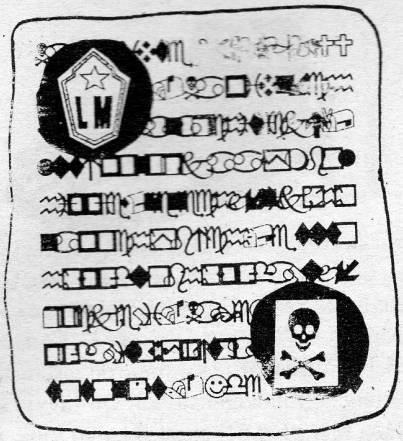

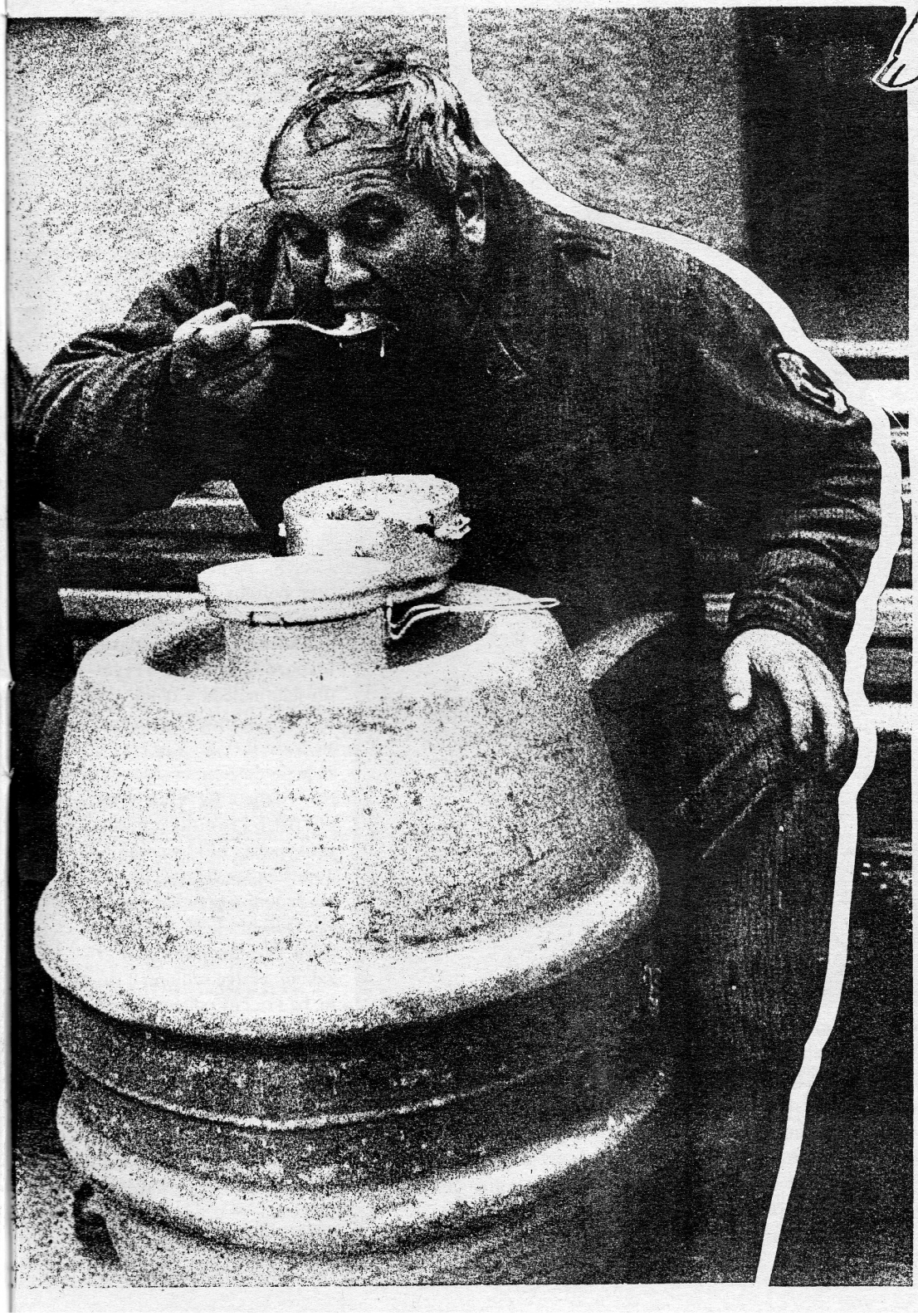

dívka chlap

MAŠUREK

Poutník

Na malém nádraží zahoukal do tmy vlak a na zasněženém náspu zanechal jediného cestujícího, osamělého mezi kolejemi. Unaveně se vydal jedinou cestou kterou se bylo lze dobrat do městečka. Na okamžik mizí ve stínu, aby se vzápětí objevila jeho pochmurná postava v kuželi světla, padajícího z pouličního osvětlení, řídce rozmístěného při okraji cesty. Jiskřivý sníh pokřupává, ale povívající vítr vzápětí zahlazuje cizincovy stopy, jediné svědectví jeho náhlé přítomnosti. Cesta není dlouhá, přesto jde neznámý muž pomalu, zdá se dokonce, že pokulhává. Občas odpočívá, je poznat, že na chůzi v těžkých botách není zvyklý. Těžký kabát jenom zdůrazňuje jeho svěšená ramena a ohnutá záda, jistě je ten člověk mladší než by se mohlo zdát z jeho zanedbané, strhané tváře, pokryté zcuchaným vousem. Těžkou chůzí se už dostal k hranicím pochmurného a rozklákajícího se městyse, ničím se neodlišujícího od všech ostatních měst té země. Jedinou hlavní ulicí lemují přízemní domky, opryskané a neudržované, ve většině byla tma. Hotel, kam nepochybně směřuje, je centrem zábavy celého městečka, respektive té jeho části, která ještě nechtěla umírat. Tvořila ji především honorace, dalo-li se o jaké v téhle bídě hovořit. Obstarožní seladoni, jimž pokročilá noční hodina uslintala brady a umastila pleše, ambiciózní mladíci toužící svoji kariérou překonat své starší vzory, čtyřicátníci, nečitelní a beztvaří v jejich skelných pohledech, všichni v tuto chvíli sjednoceni bujarým veselím a společenskou přetvářkou. Tato společnost se v době příchodu neznámého přibylce společně opíjela za zavřenými dveřmi, večer co večer si takto nahrazujíc nedostatek vlastní obrazotvornosti. Číšník ani za mák nevěnoval ze svého drahoceného času postavě v dlouhém filcovém zimníku, již bylo rozpoznat přes namrzlé sklo dveří. Nesmělé klepání nočního návštěvníka stejně zcela přehlušoval hluk uvnitř. Malé kolečko, vzniklé teplým dechem čekajícího, jež mu dovolovalo alespoň zčásti nahlédnout dovnitř, přibližuje mu veselý, přehřátý svět, do něhož je mu zapovězeno vstoupit. Dál stojí trpělivě, ledový vítr mu čechrá vlasy, příliš dlouhé aby se mohl začlenit do víru zábavy tam uvnitř. Je trpělivý a ví, že zábava se chýlí pomalu ke konci, dá se tak usoudit z opileckého zpěvu a pozvraceného červeného koberce, jenž je natažen ode dveří někam dál. První hosté vzápětí opouštějí lokál, mezerou vzniklou pootevřením dveří se dostává konečně dovnitř. Oklepává ze sebe sníh a nejistě vstupuje do restaurace, kde se usazuje u opuštěného rohového stolku. Dostavuje se i číšník a bez zbytečných řečí před něj staví sklenici vína, nic jiného se tady ostatně nepije. Nový návštěvník číší hltavě vypíjí a s překvapující rychlostí, ještě než číšník vůbec stačí od jeho stolu odejít, staví před něj další a i následující sklenka v něm mizí stejným tempem. Neznámý vzbudil pozornost přítomných nejen svou zanedbaností, jež mezi bílými košilemi a povolenými vázankami působí obzvláště neurvale, ale ještě více, jakým způsobem polyká obsah sklenic. Vytrvalci, kteří svůj denní limit konzumace alkoholu nemají ještě vybrán, s úsměškem dávají najevo, že takových svátečních pijáků viděli už dost a dost a každý špatně skončil, třeštíc ve víru démona alkoholu. Samotář však nedbá jejich posměchu, věnuje se jen a jen své sklenici alkoholu, nepolevuje v tempu a pohár za pohárem mu stéká přerývaně do krku, z jeho gest lze pocítit jakýsi snad vztek, nenávist, agresivitu. Dávka se zvyšuje, pomalu se mu kalí oči, pohyby jsou nepřesné a nejisté, malátně si prohlíží ostatní návštěvníky, jako by je zpozoroval až teď. Ti vycítili jeho náladu a dělají jako by si ho nevšímali, ignorují ho a přezírají (i když je zřejmé, že je předmětem všech hovorů). Cizinec by však v tuto chvíli již uvítal nějakou společnost, cítí se osamělý a opuštěný snad i zrazený, jeho oči žadoní o přátelství a soucit. Ovšem nikdo nemá chuť bavit se s neupraveným cizákem, vratce sedícím u stolu, ba i slečny od baru ztratily zájem. Trosečník v moři lidské cizoty už pokynem ruky zve k sobě kohokoli, kdo o něj jenom zavadí pohledem. Nálada u stolků pomalu uvadá, evidentně to má na svědomí rušivý element v rohu, pouhou svojí přítomností vyvolává v ovzduší pocit nejistoty a neklidu. Ale sál ztichl, neboť cizinec se zvedl a vrávorá přes místnost, nejistým krokem našlapuje, aby posléze usedl k překvapenému stolu štamgastů. Ti patří k městské elitě a z neplánovaného překvapení nemají pražádnou radost, jakýkoliv skandál či nepřístojnost by mohl narušit jejich tak

Pokračování na poslední straně.

I TOHLE JE LÁSKA

Za to, co teď budu vyprávět, mě můžete odsuzovat, můžete mě nechápat, můžete mnou pohrdat, ale nejdříve mě vyslechněte. Můj příběh se při troše smůly mohl přihodit komukoliv, i když si to nebudete chtít připustit. To jenom shoda časových rovin a souhrn několika momentů, jímž se s oblibou říká náhoda, na volné ploše šachovnice osudu dosadila jako černého krále mě a jako bílou královnu Janu.

Nebyli jsme spolu příliš dlouho, ale o to více byl ten poměrně krátký čas naplněný citem, láskou a tak intenzivním pocitem štěstí, až mi způsoboval bolest žaludku. Miloval jsem ji až k fyzickému utrpení, až k vyčerpávajícímu pocitu bolesti.

A přitom vlastně ona všechno odstartovala, ona za mnou chodila do hospod, kde jsem se smál a s obavami plánoval budoucnost. Dokázala překonat svůj ostych, vlastně mě sama oslovila a dala mi najevo určité sympatie. A tak jsme se nejdřív jenom zdravili, později si povídali a hodnotili celý svět. Bylo pro mne překvapením, že dívka jako ona, vychovávána na vesnici v starobylých zvyklostech a přísným otcem, má přehled a zájem ve stejných věcech jako já, že chápe a povzbuzuje moji aktivitu, která dávala vyšší smysl životu v totalitní a bezprávné společnosti, do které jsem se narodil. Že tento můj vnitřní boj spravedlnosti a pravdy se lží a pokrytectvím chápe a oslovuje i ji. Že umí v pravou chvíli podpořit a dodat sílu, vytáhnout z člověka tu svíravou bolest, nejistotu i strach natolik, že vytrysknou a odtečou jako hnis z bolavé rány, aby se mohla začít hojit. A tak uprostřed nekonečných hovorů, kdy jsme si navzájem odhalovali nitro, nejtajnější záhyby svých duší, když jsem viděl, s jakou vášní a náruživostí chtěla pít ze stejných pramenů, zvykl jsem si na ni.

A pomalu, nenápadně, až mě to pojednou samotného překvapilo, ve mně explodovala erupce touhy po ní, náhle jsem si uvědomil, co jsem do té doby ani nevnímal, že toužím po jejích ústech, dlaních, dotycích. Myslel jsem jenom na ni, trápil se kvůli ní a žárlil, když promluvila s někým jiným. Já, který se dokázal chvástat, že svou existenci zasvětím vznešenějším cílům, než je obyčejný život, tak jsem nechtěl nic jiného, než být s Janou, s její štíhlostí a zlatavými vlasy sedět u televizoru a nenechat si nikým narušovat sobotní večery. Trávili jsme spolu všechny volné chvíle, spřádali společnou budoucnost – ačkoliv její rodiče mě nenáviděli a ani já po nich netoužil. Působili jsme mezi přáteli dojmem ideálních partnerů. Jana dokázala tolerovat moje drobné prohřešky, jež spočívaly především ve chvilkových setkáních s kamarády nebo v ojedinělých útěcích do Prahy, protože věděla, že jsou to okamžiky, které moji lásku a stesk po ní prohlubují. Často jezdila se mnou, chtěl jsem aby se sama přesvědčila, s jak nádhernými lidmi se stýkám, aby ji nakazili jejich čistotou, láskou, vírou i touhami. A moje láska k ní bytněla, hromadila se, stávala se hmatatelnou, nedávala mi spát. Nechtěl jsem bez Jany žít, ale nejdřív musela zemřít ona, abych ji mohl do poslední chvíle opatrovat, utěšovat ji a ošetřovat, vystrojit krásný pohřeb a teprve potom bych mohl zemřít i já.

Ale potom to přišlo. Během několika hodin se můj vnitřní svět, do něhož Jana neodmyslitelně patřila, se počal bortit jako domeček z karet. Vystoupil jsem z pražského autobusu, tašku nabitou materiálem, který v této zemi byl horší trhavin, terorismu i vraždění, když mě sebrali. Příkaz k domovní prohlídce měli, netrvalo dlouho a téměř všechno, co mohli, měli v rukách. Našli i úkryt, naplněný tiskařskými blánami i se stovkami letáků a textů, o kterém jsem se domníval, že je dokonalý, ale přesto byl objeven. Byl jsem na dně, když jsem zjistil kolik zpráv o mně mají. Nenechali mě doma ani najíst a hned mě odvezli na vazbu. Začaly výslechy, probděné noci, při nichž jsem se učil nenávidět ty, kteří selhali a jichž jsem si donedávna nejvíce vážil. Jana se zachovala skvěle a statečně, řekla, že jsme měli před svatbou a využila tak stovky, která ji umožňovala odmítnout vypovídat. V řídkých chvílích, kdy jsem se netýral nejitotou, bezmocným vztekem a zoufalstvím, odkud se všechny ty nejtajnější informace dostávají na papír, myslel jsem na ni. Věděl jsem, že mě neopustí, byl jsem si tím jistý. Právě tehdy jsem si plně uvědomoval existenci boha, když mi výměnou za strádání ve vazbě na druhé straně dává takový dar jakým je Jana.

Naštěstí můj pobyt v cele byl krat'oučký, protože došlo k listopadovému převratu. Události se valily náměstími i hlavami lidí. Po náhlém propuštěníbylo příliš času pátrat, vyčítat ani vzpomínat, jenom Janu jsem hledal, ale její rodiče mi jenom stroze oznámili, že je kdesi v Praze a že si nepřejí, aby se se mnou stýkala, byli otřeseni ztrátou svých ideálů jímž tak křečovitě celý život věřili. Ale neměl jsem čas ani možnost někde ji v tom zmatku nadšení a nenávisti hledat. Ta doba byla plná radostných zpráv, radosti i smutku, byla to doba nedospaných nocí, t'ukání do stroje a množení letáků a tehdy, kdy jsem měl najednou rád všechny lidi, Jana mi tolik nechyběla. Určitě taky pobíhala po roztančené Praze, paná odhodlání a ideálů.

Čas nezadržitelně plynul a hojil otevřenou ránu, kterou mi její nepřítomnost způsobila. Žil jsem naplno a ty dny tenkrát neměly mezeru, poznával jsem mnoho skvělých lidí, jejichž přítomnost v tomto městě zůstávala utajována. Běh dějin se pomalu zklidňoval a Jana mi začínala citelně chybět. Vzpomínka na ni rozbušila srdce až ke křečím, k zrychlenému tepu a k závrati. Dny počaly ubíhat pomaleji přebytečný čas jsem začal ubíjet v hučících hospodách, osamocenější, než kdykoliv předtím, přesto, že mi teď každý rád objednal kořalku – byl jsem pro ně hrdina a prezidentův kamarád.

Celkem vhod mi přišla nabídka, abych se zapojil do práce občanské komise, která měla za úkol zmapovat práci Státní bezpečnosti na našem okrese. To mělo smysl. Seděl jsem u toho, když estébáci, ve své nedávné nadutosti a sebevědomí tvrdili, že oni mohou všechno a hned mi to i dokazovali. Teď pojednou se zpocenýma rukama a nejistýma očima tvrdili, že nikdy nic nemohli, nechtěli a nesměli. Nikdy bych nevěřil, že budou mít tu drzost chtít zůstat u policie a sloužit těm lidem, pro které neměli celý život nic než nadávky a rány, bylo mi z nich na zvracení. Jeden z nich, snad se domníval, že mu to pomůže, snad proto aby mi zase ublížil, mi nabídl, že mě seznámí s jejich výsledky sledování mojí osoby. Předal mi určité doklady, které mnou dokázaly mrštit do nejšpinavějšího kouta, abych tam v křeči a psychyckém zhroucení musel vypít kalich hořkosti až do dna lidské existence, proklít Boha a napojit se nenávistí až k šílenství.

Byly to přesně evidované výpovědi Jany, která měla mimo své krycí jméno i přesně stanovenou úlohu – jak se se mnou seznámit, na co se ptát, co mi odpovídat, jak vedle mě žít. Byly tam její odpovědi, ve kterých řekla úplně všechno, co se proti mně dalo použít. Byly zdokumentovány moje cesty do Prahy, za kým jsem jel a co jsem přivezl. Bylo zaznamenáno komu jsem věci předával, kam

Poutník (pokračování)

pracně vybudovanou vážnost, stvrzenou dobrými místy v obecním úřadě. Nemohou se snížit k trapnému výstupu, byť by cizince nejraději odehnali zpět. Dělají tedy, jako by si jeho přítomnosti nevšimli, baví se mezi sebou a křečovitě se smějí jakýmsi oplzlým vtipům. On mlčí, možná je sám překvapen vlastní odvahou, mlčky kloní hlavu k zemi a jeho touha po lidské společnosti je patrně opět zahnána, projíždí jím dávná vzpomínka, kdy byl podobně vystaven čumícímu davu, podobně jako se na něj upírají nyní desítky očí nočních návštěvníků hotelu. Do nastalého ticha vbíhá sám vedoucí hotelu, ve snaze zachránit dobré jméno svého podniku. Pomalu ale rezolutně bere sedícího za loket a naznačuje mu, že místo má jinde. Překvapený vetřelec, náhle procitnuvší z dávno zasutých vzpomínek se na něj obrací a zdá se, že nechápe, proč by měl opouštět veselou společnost, sotva ji nalezl. Přidrží se stolu a jelikož tlak na jeho paži nepolevuje, pomalu se zvedá i se stolem, láhve s pitím se pomalinku naklánějí, vylévají se a to přinutí zasáhnout i ostatní spolusedící, zdánlivě nezúčastněné. Někteří zachraňují oblek před klokotajícím vínem, uraženě odskakují, kroutí hlavou v hraném údivu nad nesolidností tohoto podniku, další pomáhají vedoucímu zvládnout nepříjemného hosta, takže cizinec je vzápětí od jejich stolu odtažen a vedoucím dostrkán na původní místo. Scénka však zdaleka ještě není u konce. Opilcovi dodává náhlá agresivita sil, aby se mohl vedoucímu vytrhnout a odstrkává jej od sebe. Teprve teď je jasně vidět, že jeho ruce jsou zakrvácené a zanechávají na hoteliérově náprsence karmínovou šmouhu. Než se stačí štamgasti opět vymrštit ze svých míst a být hoteliérovi nápomocni, rváč přerývavě vykřikuje: "Nesahejte na mě, dejte ty ruce pryč! Vy asi nevíte kdo jsem, nevíte kdo je můj otec! Nepřejte si, abych se rozčílil, to by vás všechny do jednoho mrzelo! Vy.... hříšné duše, hříšníci nenapravitelní...Nechtějte, aby došlo k nejhoršímu, vy mě asi opravdu neznáte, to byste se chovali jinak, bando farizejská!" Ale jeho náhlé vzplanutí stejně rychle odeznívá, vedoucímu se podařilo další sklenicí vína uchlácholit cizincův splín, ten se sám vrací na své místo, zaskočen sám sebou, náhle vystřízlivělý a nejistý sám sebou. Z pokorného tónu, jímž se vedoucímu omlouvá bylo zřejmé, že se mu omlouvá a překotně platil, toužíc co nejdříve opustit místo svého výstupu. Odebral se k recepci, vždyť původně si chtěl zde zjednat nocleh na své podivné pouti, jejíž cíl vlastně ani on sám neznal. Hoteliér mu pohrozil, že pokud si nepůjde ihned lehnout, vyhodí ho ven a hlavu nikde jinde, než v tomto jediném hotelu nemá kde složit. Cizinec si až příliš dobře pamatoval mráz, číhající venku a proto v sobě sebral ještě poslední síly, aby se vzpamatoval, alespoň v tu chvíli, než bude svírat v ruce klíč od svého pokoje. V recepci si ještě potajnu kupuje další láhev vína, aby mohl vůbec usnout. Na chodbě si ještě v rychlosti umývá krvavá místa v dlaních, při větším rozčílení mu letitá zranění vždy znova a znova trošku krvácejí na rukou i na nohou.

Ale pak si richle unaven lehá do postele, i přesto, že mu není dobře, otvírá třesoucíma se rukama chvatně svoji láhev, aby zase – skoro jako každý den – zapil to hořké zklamání nad pověstí, podle které ho po jeho novém zrození měl celý svět s jásotem a láskou vítat. Namísto toho, ho v tomto bláznivém století parních strojů, bezdrátového spojení a letadel nečeká nic jiného, než další utrpení, posměch nedůvěra a zrady...

Láhev je již vypita, spáč s sebou neklidně pohazuje na nepohodlné hotelové posteli a z úst mu do ticha noci občas splyne: "Eli, eli lama Zabachtani..."

Lábus

I tohle je láska (pokračování)

jsem je ukryl a kdo o nich věděl. Kdo u nás spal, měl z občanského průkazu opsané i rodné číslo. Ukázalo se, že když se mnou Jana někam jela, dostala zaplaceno za cestu i za informace, které jim nadiktovala. Moje zatčení bylo předem naplánováno a ona o něm věděla, mnoho z přiležejícího materiálu bylo získáno z jejích zpráv, které o mně vypracovávala. Byl jsem totálně otřesený. Nikde jsem se neangažoval, přestal jsem chodit i do práce. Vyhýbal jsem se všem, kterým jsem kdy něco vyčetl. Pil jsem sám a jenom v hospodách, do kterých jsme s Janou nikdy nezašli. Pil jsem v nich tak, že už mě v některých nechtěli ani obsloužit.

Jednoho dne, když mě opět vyhodili z hospody, protože jsem v ní už odpoledne usínal, chodil jsem po okraji města, pozoroval nádraží a vagony a myslel na uklidňující chlad kolejí, neviděl jsem žádný smysl života. Všechno bylo její zradou pošpiněno a pošlapáno. V očích cestujících jsem byl potácejícím se alkoholikem, jenž si léčí svoje mindráky a vlastní neschopnost chlastem. Já který pil s presidentem! Stále víc jsem Janu nenáviděl, protože to ona mě dosadila do role kýčovité trosky, pro níž střízlivost byla zbytečným časem výčitek, zklamání a depresí. A najednou jsem ji viděl vystupovat z vlaku, najednou namísto trestu a odvety o kterých jsem tak často snil, jsem jí chtěl v tu chvíli všechno odpustit. Přísahám! Najednou jsem věděl, že ji pořád miluju, že bych jí dokázal odpustit všechno to svinstvo, které udělala, protože jsem s ní chtěl zase žít, být šťastný jako tehdy. Byla pro mě představou života, naplněného mnoha cíly, jistotou čistých peřin a čtení dlouho do noci a taky klidného spánku po únavě z milování. Chtěl jsem ji to všechno říci a odprosit ji za to co jsem ji vzkazoval a co jsem si o ni myslel a co mi teď, když jsem ji po roce náhle potkal, připadalo nicotné a bezvýznamné. Ale její slova, kterými prudce a hystericky přerušila můj hovor, slova, která mi vmetla do tváře, to, že mě nikdy nemilovala, nikdy ke mně nic necítila a revoluci je vděčná jenom proto, že se mně konečně mohla zbavit. I těch věčných keců o svobodě a spravedlnosti, těch žvástů o ničem, o nějaké filozofii a ideálech, čert aby je vzal. Je dost, že už to nemusí poslouchat, ani tu příšernou muziku, ty kočičárny, to moje umění. Kdyby věděla, že se se mnou ještě někdy potká, půjde raději kanálama. Ať už ji proboha neotravuju, žije teď v Praze a je šťastná. To tak, aby se se mnou ubíjela po nějakých kamarádčoftech, kteří vždycky smrděli korunou. To bude radši celý život sama, než aby si ještě jednou narazila takového blázna, jako jsem já. Takhle mluvila a nepřestávala, až už křičela a sliny její nenávisti z ní vynesly úplně všechen hnus, vztek a jistě se mě i bála, protože jsem měl opilé oči i dech a stále opakovala, že mě nebude prosit ani o nějakou milost, protože jí je to všechno jedno, co se mezi námi stalo a snaží se na to hlavně zapomenout. Kdyby mě nepotkala, tak už o mně dávno ani neví.

A teď se snad nemůžete divit, že když se otočila, zavlála svými vlasy a udělala těch několik kroků pryč a ani se neotočila, že když se ode mě začala nenávratně vzdalovat, povýšeně a pohrdavě, namísto aby mě v pokoře prosila za odpuštění a styděla se za hoře příkoří, které způsobila nejen mně, ale i mým nejbližším, odcházela a v srdci měla úlevu. Proto se mi snad nemůžete divit, že jsem ze země sebral tu cihlu a vší silou kterou mi náhle dodal spor uvnitř mého otupělého mozku mezi bezmeznou nenávistí a bezmocnou láskou, silou. násobenou soustředěním na ten jediný pohyb, jsem udělal několik kroků dopředu a zezadu ji zasadil ránu do hlavy. Když upadla, bil jsem ji ještě dlouho a mnohokrát ji udeřil, dokud se její rty, které uměly být tak žhavé, nezačaly měnit na lepkavou kaši, dokud se její obličej k nepoznání změnil v krvavý smotek kdysi zlatavých vlasů. Jediné, na co si zřetelně vzpomínám, byl ten obrovský pocit úlevy, že už bude navždy moje, že se nikam nebude vracet, k nikomu si večer nelehne a ráno nevyprovodí, že už navždy zůstane ležet tady, u mě. Že jsem s ní opravdu byl v její nejtěžší chvíli, že tím jsme se vrátili obloukem k počátkům naší lásky. Vždyť jsme si tolikrát přece říkali, že bychom spolu chtěli i umřít. A kdyby nás nenašli ti železničáři, nezavolali sanitku a vy, pane doktore, jste moje tepny nesešil tak rychle, tak se nám to skutečně podařilo. Možná, že pak by to byl skutečně osud....

Lábus

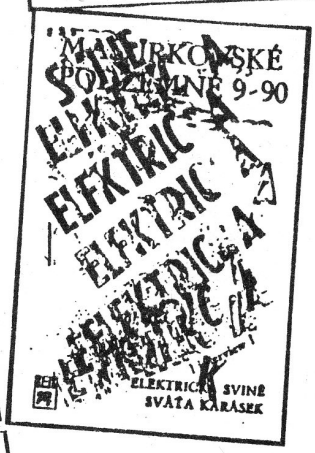

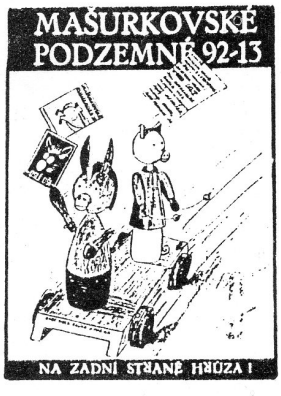

MAŠURKY-
POŽITEK
Z ČETBY

neolizujte
stránky

U. K. SUBS